

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

KẸ ĂN CHẶN XẤU CHƠI

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

KỂ ĂN CHẶN XẤU CHƠI

**NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996**

TÙ CÂU CHUYỆN VÔ TÌNH CỦA CU "LỌN"

Rửa đến cái xoong thứ ba, Sáng mới chợt nhớ đến chuyện "mà cả" của Mèo, con và Hạnh ban nãy, cậu quay lên, bắt gặp hai cái lúm đồng tiền trên má Tuyết cứ giật giật liên hồi - cô ả đang nín cười vì đã đưa được ông bạn lười vào "bẫy". Sáng biết bị hai "chị" lừa, tức lắm, nhưng mấy cái nôi, xoong đã được cọ rửa sạch sẽ tinh tươm. Biết thì đã muộn rồi. Cậu đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố tình nói lảng chuyện, làm như mình chẳng suy nghĩ hơn thiệt gì. "Cọ nôi, rửa xoong, chỉ là cái chuyện... vặt". Sáng vào đề:

- Cứ nhìn mấy cái xoong, tớ lại nhớ đến cậu bé hàng xóm liều lĩnh và trợn tròn "hụt" của nó cách đây mấy hôm. Tớ mà không nhảy vào can ngăn và bênh vực, thì cậu ta đã phải ăn một trận roi lần đấy là ít...

- Sao, mấy cái xoong thế nào mà lại liên quan đến cậu bé bị ăn đòn ? Mà ai đánh cậu ta mới được chứ ?...

Sáng vừa vặn nước tráng nồi, vừa kể:

- Chuyện là thế này : Nhà cậu ta ở ngay đầu hồi khu tập thể, trên tầng bốn, trông sang sân nhà tớ. Một buổi trưa, vô tình tớ đứng ở cửa nhìn sang, chắc vì bố mẹ đi làm hết, hai anh em nhà ấy bị khóa cửa nhốt ở trong, một đứa chừng năm tuổi, một đứa lớn hơn, độ sáu tuổi. Chúng đang rờn dây, buộc một cái xoong nhôm méo mó thả xuống đất cho bà đồng nát đứng dưới. Hai bên gọi xuống ới lên ngã giá, tất nhiên bà đồng nát nói bao nhiêu, chúng chẳng phải nghe. Tớ nghe thấy thằng anh nói :

- ... Bà mua luôn hộ cháu mấy cái kẹo cao su, loại kẹo "xăm", có hình vẽ ấy, rồi buộc vào đầu dây cho cháu...

Chiều tối trẻ, bà đồng nát vào hàng nước mua mấy gói kẹo, bọc bịch ni-lông, buộc vào đầu dây cho chúng. Hai đứa bé hân hoan kéo sợi dây đưa dần gói kẹo lên, hò reo "tới đích rồi !", và lập tức ngồi ngay

trên song lồng sắt, bóc chia nhau ăn ngon lành.

Tớ nghĩ bụng : "con cái nhà ai, nghịch hết cấp ! Bị nhốt trong nhà mà vẫn nghĩ ra "mưu kế" mua được quà để ăn, thì quả là khá thật. Cỡ này, vài ba tuổi nữa làm trinh sát đặc nhiệm được đấy. Tự nhiên, tớ có cảm tình với hai anh em cậu bé kia, mặc dù, tớ vẫn biết, việc chúng bán cái xoong nhôm là liều lĩnh, vụng trộm, chắc chắn hai đứa phải giấu bố mẹ chúng chuyện này. Tớ nhảy ra ngoài cửa, ngoái lên, gọi đùa :

- Này ! Hai em ăn kẹo một mình có ngon không ? Cho anh một cái nào...

Tớ chỉ nói đùa vậy, không ngờ vừa dứt lời, cậu em thò tay ra ném vèo ngay một cái kẹo xuống cho tớ : "Mời anh ăn đi, kẹo ngon lắm ! Nhưng em chỉ còn một cái thôi...!"

Tớ gơ tay bắt cái kẹo. Càng thấy khoái thằng bé. Cậu ta thật thảo và dễ thương. Với tính tình như thế, nhất định chúng không thể thuộc loại hư hỏng, gian trá được. Có lẽ, chẳng qua bị nhốt trong nhà, bọn trẻ không có gì chơi, mới nghĩ ra những trò tình quái cho vui vậy thôi. Thế là, tớ cứ giữ cái kẹo, định bụng chiều về, sẽ lên trả lại chú bé. Nào ngờ, buổi chiều vừa mò lên cầu thang, đã nghe thấy tiếng thằng bé khóc thút thút ngoài chiếu nghỉ, còn ở trên, bà mẹ đang quát tháo văng nhà. Nghe trong lời

mắng dọa thằng con, bà mẹ đe nẹt: "...Không nói thật, thì đừng có về nhà ! Chúng mày lấy tiền ở đâu để mua kẹo, hả ? Nói mau !" ... Chắc bà mẹ đang tra khảo thằng anh. Tớ vội chạy lên, chẳng hiểu sao, bỗng nghĩ : "Chỉ có mình bệnh vực được chúng lúc này". Ngay giữa cửa, bà mẹ tay cầm ngược cái chổi lông gà, đang lăm lăm trực trút con tức giận xuống... mông cậu bé. Còn cậu kia, vì quá sợ hãi, chẳng biết nên "trình bày" với mẹ thế nào cho khỏi bị ăn roi cả... Tớ nhanh trí, móc túi lấy cái kẹo ban sáng, lễ phép chào bà mẹ như không có chuyện gì xảy ra, tiến lại phía thằng anh, nhanh nhẩu :

- À, em đây à, nghịch gì để mẹ mắng thế? Đã ăn hết kẹo chưa ? Anh còn cái nữa, cho em nốt này...

Thằng bé như vớ được ân nhân, đón lấy cái kẹo như một lý do chính đáng thanh minh với mẹ. Bà mẹ bấy giờ như mới hiểu ra mọi chuyện, hạ thấp cái chổi lông gà, sắc mặt chuyển sang vui vẻ, đon đả bảo tớ :

- Ôi, thì ra cháu cho các em kẹo đấy à, sao không nói bác biết. Quý hóa quá, anh ở tận bên kia đường mà cũng nhớ đến các em... - rồi bà nhanh chóng cất cái chổi lông gà lên ngăn tủ, quay ra nói với cậu bé - Kia, con mời anh vào nhà chơi đi, còn em Thắng đâu rồi ? Thắng ơi ! Lên nhà có anh đến chơi này...

Thắng là tên thằng em. Nghe tiếng mẹ gọi, nó biết tình thế đã đổi khác, vội chạy lên nắm ngay lấy tay tớ...

Thật không ngờ cái kế "hoãn binh" đột xuất của tớ lại kết quả đến thế. Tớ vào nhà, ngồi chơi với hai anh em cậu bé một lát, chủ yếu đợi bà mẹ tan hản con thịnh nộ, trở lại vui vẻ bình thường, mới xin phép ra về. Hai anh em nọ tiễn tớ ra tận cửa về biết ơn và quý mến lắm. Tên hai đứa là Chiến và Thắng...

Nghe chuyện Sáng kể, Tuyết Mèo con càng cảm thấy ông bạn "cán sự lý" lớp trên này thật nhiều nét đặc biệt, và có những điểm rất giống tính mình nữa. Tuyết nhíu mày, hỏi :

- Vậy từ hôm đó, hai anh em Chiến - Thắng còn bị bố mẹ nhốt ở trong nhà nữa không ? Cậu có mang sang cho chúng kẹo "thật" lần nào nữa không ?... Sở dĩ tớ nói "kẹo thật", bởi hôm ấy, cái kẹo cậu đưa cho thằng anh chính là cái kẹo của nó ném xuống cho cậu đấy chứ, thật khéo "của người phúc ta"...

Sáng "lợn" gãi gãi đầu :

- Hai đứa hằng ngày vẫn bị nhốt trong nhà. Khổ thế, chưa đến tuổi vào lớp một, lại hết cử đi nhà trẻ, mà khu mình lại chỉ có nhà trẻ, làm gì có lớp mẫu giáo nào... Nhưng thú thực, từ hôm đó tớ chưa sang nhà chúng

thêm lần nào, mặc dù trưa trưa, vẫn thấy hai anh em hò hét, đùa nghịch trên lồng sắt ban công...

- Rõ là ông anh "ki", mang tiếng quý các em lắm, mà chả cho em được cái kẹo nào... - Hạnh công kích.

Tuyết Mèo con, lúc đầu chỉ nghĩ Sáng kể câu chuyện băng quơ nhằm lãng vụ "bị sai vật" cho đỡ ngược, nào ngờ, tình tiết sự việc cũng cảm động và đáng chú ý đầy đủ, nó không chỉ là chuyện gói kẹo, cái xoong nhôm cũ và trận đòn huyệt của hai chú bé, mà còn liên quan đến cách thức quản lý, giáo dục trẻ em, và môi trường tạo cho chúng những thói tật không ngoan, thậm chí dễ dàng hư hỏng nữa...

Mặc dù cùng ở lứa tuổi ham nhảy dây và thích tìm hiểu như các bạn, song Tuyết Mèo con có cách suy nghĩ về các sự việc rộng và sâu hơn, chẳng kém gì người lớn cả. Nghe kể về hai anh em cậu bé hàng xóm nhà Sáng "lợn", Tuyết hỏi luôn :

- Tóm lại là hành động của cậu chỉ giúp cho hai chú lỏi thoát được trận đòn của bà mẹ, ngoài ra, theo tớ, đã chẳng có lợi gì, mà ngược lại, còn tạo điều kiện cho lũ trẻ quen nói dối và tiếp tục những trò quỷ sứ khác...

Sáng ngẫm nghĩ, chợt hiểu ra, câu chuyện không chỉ đơn giản như cậu tưởng. Nó đỏ mặt, gãi tai thừa nhận :

- Ủ, đúng thế thật, vậy mà tớ chẳng nghĩ tới... Nhưng các cậu bảo tớ phải làm thế nào bây giờ ?...

Tuyết Mèo con phân tích :

- Chắc chắn, nếu lũ trẻ còn bị nhốt trong nhà như vậy, thì từ cái xoong nhôm méo mó kia, nhất định dần dà quen mui, chúng sẽ tính đến chuyện bán cả những thứ khác nữa để lấy tiền mua kẹo. Cho dù mục đích chỉ thế thôi, song thật là nguy hiểm. Tính gian dối và trí trá bắt đầu được nuôi dưỡng từ đây. Nhất là trong khi những bà đồng nát bây giờ, lại sẵn sàng mua đủ mọi thứ bọn trẻ con đem bán, chẳng cần biết nguồn gốc lai lịch những đồ vật ấy từ đâu, miễn có lời là được. Thật đáng trách !...

Ngừng một lát, Mèo Con tiếp :

- Cho nên, với Chiến và Thắng, nếu cậu Sáng chỉ dừng lại ở cử chỉ bênh vực để chúng thoát trận đòn, thì vô hình chung, chính cậu đã bao che và ủng hộ hành động gian dối, vụng trộm kia của chúng, cho dù chỉ là cái xoong nhôm thủng và mấy trăm bạc kẹo cao su...

- Khổ quá, tớ biết sai rồi mà cậu còn cố phân tích, "nâng tâm quan trọng" mãi. Tớ đang muốn hỏi các cậu, phải làm gì bây giờ cơ mà...

- Phải gặp gỡ, nói cho chúng và cả bố mẹ hai đứa biết hành động sai trái chúng đã

làm, đồng thời thường xuyên theo dõi để ngăn chặn đừng để chúng tái phạm. Theo như tớ biết, ở khu tập thể mình, cũng có rất nhiều gia đình suốt ngày đi làm nhốt con ở nhà kiểu ấy. Ngoài những cái hại khó thể lường trước được, như bọn trẻ chơi diêm, nghịch lửa hoặc các đồ điện trong nhà, còn rất dễ tạo điều kiện để chúng phát sinh những thói hư, tật xấu, như hai anh em Chiến - Thắng là một ví dụ. Chúng mình cần phải nhờ các chú công an thông báo và nhắc nhở cho các gia đình khắc phục hiện tượng này. Một điều nữa cũng rất cần chú ý, là ngăn chặn và vận động những người mua đồng nát tuyệt đối không vì tham lợi mà mua các thứ của trẻ con đem bán, để phòng ngừa tội trẻ sinh nếp tật mất, mà chính chúng chưa biết được tác hại của việc chúng làm...

Sáng "lợn" sốt ruột :

- Nhiều việc một lúc thế, mình tớ làm sao xuê ? Cậu cứ làm như hợp ban bảo vệ dân phố không bằng ! Cụ thể tớ phải làm gì nào ?

- Tất nhiên, mình cậu không thể làm được. Việc này, cần thông báo cho cả nhóm biết và phân công việc từng người. Để lát nữa vào nhà đã... Còn bây giờ, cậu định xử lý thế nào với cái bát vừa đánh vỡ lúc nãy đây ?

TÌNH HUỐNG KHÔNG PHẢI TRÊN TẦNG CAO

Sáng "lợn" giơ ngón tay lên mồm, bảo nhỏ Tuyết và Hạnh :

- Bí mật ! Đừng cho tụi nó biết, Minh "tổ cú" thì chắc chẳng nói gì đâu, nhưng tụi Quang "sọt", Tùng "khềnh" thế nào cũng lấy cớ bắt tớ "nộp phạt" cho mà xem...

- Nhưng trong nhà ai chẳng nghe thấy tiếng bát vỡ, giấu thế nào được - Hạnh cố lý do.

- Thì bảo... là... tại mèo...

- Này, đừng có mà gian trá, đã chối tội còn vu oan, tớ làm vỡ bao giờ - Tuyết giầy nẩy.

- Thì ai đổ cho cậu, tớ bảo tại mèo cơ mà...

- Mèo chả là tớ thì là ai ?

- Không, tớ nói con mèo nhà Minh "tổ cú" cơ...

- Nhà cậu Minh làm gì có mèo !

Sáng gãi gáy, sực nhớ ra cái biệt danh "Mèo Con" của Tuyết, không ngờ bà chị lại

nổi khùng lên như giẫm phải gai vậy, vội vàng chữa :

- À, xin lỗi, xin lỗi ! Nhưng tớ chỉ nói "mèo" cứ có nói "Mèo Con" đâu mà lo...

- Cũng không được ! Ở đây, ngoài tớ ra không có mèo nào hết !

- Vậy... cứ lờ đi cho tớ... Đừng nói gì cả vậy. Tớ hứa tặng mỗi cậu một... gói ô-mai... Được chưa ?

Tuyết Mèo con và Hạnh "chè đậu" biết trước sau thế nào ông bạn cũng "xuống nước" bằng một thứ đồ ăn nào đó, hai cô á hình như chỉ chờ có thế, giao hẹn :

- Nhớ đấy nhé ! Được, một gói ô-mai, không giữ lời đừng có trách...

Rồi cả hai đứa cùng phá lên cười.

Sau bữa liên hoan, bún chả và nem làm các trình sát nhà ta hơi... nặng bụng, nên ẩm ách chưa ai muốn về cả. Bé Long - em Minh "tổ cú" - từ lúc thấy bố và cả cô giáo ngồi với các anh, nó giữ ý im lặng chẳng quấy phá nghịch ngợm gì, bây giờ, "người lớn" đã đi hết, cu cậu bắt đầu chạy nhảy quanh bàn đùa trêu các anh chị. Sáng "lợn" vừa vào nhà, thấy bé Long, chẳng hiểu sao cậu bỗng nghĩ ngay đến hai chú bé Chiến - Thắng nhà hàng xóm, một ý nghĩ thoáng qua, Sáng cúi xuống bế bé Long lên, thơm vào má nó mấy cái. Sẵn trong túi có gói ô-mai dờ, cậu cho bé Long, bảo :

- Bé Long ngoan quá, từ này giờ trốn ở đâu, làm anh tìm mãi...

- Anh tìm em để làm gì ?

- Để cho bé ô-mai chứ còn làm gì nữa...

Bé Long đang chơi, thấy bị anh ôm bế, muốn đòi xuống, nhưng không dám nói, cu cậu lễ phép :

- Thì ô-mai đây rồi, em xin anh...

Sáng tranh thủ :

- Anh muốn hỏi bé cái này, trả lời được, anh thưởng...

Nghe thấy được thưởng, bé Long đáp luôn :

- Được, anh hỏi đi, nhưng định thưởng em cái gì nào ?...

- Rồi, cứ yên tâm, anh chưa bao giờ nói sai đâu... Này nhé, anh hỏi, từ trước em đã bao giờ bị mẹ nhốt ở nhà khóa cửa không ?

Vừa nghe thấy Sáng hỏi, Minh "tổ cú" bật cười :

- Cậu hỏi gì bé Long mà ngớ ngẩn thế, vậy cậu vút tó đi đâu ? Nhà có hai anh em, sao mà phải để bé Long bị nhốt được... Mà tự nhiên tại sao cậu lại hỏi thế ?

Sáng chợt nhớ ra mình đã nhầm "đối tượng", lại gãi gáy (bao giờ cũng thế, lúc ngưng hoặc cuống, cậu cũng gãi gáy), nhưng cố chữa bằng cách hạ giọng vẻ quan trọng :

- Có việc liên quan đấy, không phải chuyện đùa đâu...

Rồi Sáng đặt bé Long xuống đất, quay ra thì thầm vào tai Minh :

- Chờ lát nữa, cả nhóm cùng bàn. Có lẽ đây sẽ là một "vụ" điều tra trước khi bước vào năm học mới...

Tất cả đã trở lại bàn đông đủ, Sơn "mặt già" đang giúp Minh pha trà, rót nước vào chén cho từng người. Tùng "khềnh" ngồi ở tận đầu bàn, thấy chưa một ai uống, cầm chén nước đưa lên môi, nhấp nhấp, rồi nhăn mặt nói :

- Chu cha, chè gì mà ghê quá, tớ nghĩ thấy có mùi... cắt gián ! Các cậu thử uống mà xem...

- Đừng có nói bậy ! - Sơn "mặt già" phản đối ngay - chè này là chè "Lipton", tớ pha mỗi người một gói, lấy trong hộp kín ra, làm sao mà gián vào được...

- Thì cứ thử mà xem... - Tùng vẫn cố tình.

Nghe cu "khềnh" nói vậy, cả bọn đưa nào đưa ấy đều nhào người lên cầm chén nước. Bỗng... "Ái ! Cậu nào thế..." - Hạnh "chè đậu" hét toáng lên. Tất cả quay ra...

Một cảnh tượng diễn ra làm các cô, cậu vừa giận vừa buồn cười : Hạnh đang nửa đứng nửa ngồi, tay cầm chén nước, đầu

ngửa ra phía sau, cái đuôi tóc bị dính chặt vào lưng ghế, căng như... dây đàn.

Thì ra, có ông quý sứ nào ăn no đứng mỡ, bày trò gắn kẹo cao su vào lưng ghế, làm đuôi tóc "chè đậu" bị miếng kẹo "tóm" chặt, đúng lúc cô bé nhồm người lên với chén nước. Hạnh cứ thế trong tư thế ngửa cổ lên gối, kêu oai oái, nước mắt bắt đầu vòng quanh vì vừa đau vừa tức. Tùng, Sáng, Quang cười như nắc nẻ, hoa chân múa tay nhảy xung quanh Hạnh, trong khi cô bé luôn miệng kêu :

- Cậu nào... gỡ ra cho tớ đi, cứu tớ với... làm sao mà kẹo cao su lại dính lên thành ghế được nhỉ... gỡ hộ tớ, nhanh lên...!

Sáng "lợn" được thể, giao hẹn :

- Làm gì mà ngon thế, phải hứa cho cái gì thì tụi này mới gỡ cho cơ...

Hạnh vẫn đứng ngoẹo đầu, bức bách :

- Muốn gì cũng được,... gỡ nhanh lên...

- Cậu nào nghịch tinh thế không biết - Tuyết nhíu mày - cái "món" này đã dính vào tóc thì không có cách nào mà gỡ được đâu, khó chịu lắm...

- Vậy phải làm thế nào bây giờ ? - Sáng đang cười đùa chuyển sang lo lắng.

Son "mặt già" biết chắc là có ông tướng nào nghịch ngợm đây, trông thấy Hạnh đang nhăn nhó kêu, cứ cuống quýt chẳng biết làm thế nào, chạy đến nắm chặt lấy

đuôi tóc cô bé, bảo "ngả đầu xuống một tí..." rồi mồm môi mồm lợi, giật mạnh... Không ngờ, cú giật quá đà, kéo cả gáy tóc cô nàng xuống, làm Hạnh giãy lên kêu giời kêu đất, đầu chảy cả nước mắt. "Mặt già" thấy vậy, "xót" cô em quá, quảy lại luyệt quỳnh xuýt xoa, một tay giữ đầu, một tay xoa gáy Hạnh "chè đậu", dỗ dành :

- Ấy, xin lỗi, xin lỗi, khỏi rồi, đau một tí thôi mà, rồi... anh đền cho mấy bài karaôkê...

Rất vô tư và tự nhiên, Son "mặt già" xưng "anh" với Hạnh, bình thường thì cú lỡ lời này thế nào cũng là cái cơ để cả bọn tha hồ mà bình luận trêu đùa, vậy mà hôm nay, không thấy cô cậu nào nói gì. Tất cả hầu như rất thông cảm và thấu hiểu với hoàn cảnh và tình cảm của Son "mặt già", đã từ lâu, nhà không có em gái, nên Son rất quý và chiều các bạn nữ lớp dưới. Đặc biệt là Hạnh, cả bọn đã để ý, Son quan tâm chăm sóc cô bé này, dù rất kín đáo, nhưng chẳng khác gì đứa em gái trong nhà cả. Chả thế mà có một lần, Tùng "khểnh" đã nói toạc móng heo sau nhiều lần thấy Son "mặt già" đến gọi Hạnh đi tập thể dục mỗi sáng : "Cậu Hạnh nhận quách Son "mặt già" làm anh nuôi được đấy. Vừa kém lớp, kém tuổi, lại có vẻ rất hợp nhau nữa...". Lúc ấy, cả Hạnh và Son "mặt già" chẳng đứa nào nói gì. Hình

như chúng cũng không muốn che giấu tình cảm của mình trước các bạn...

Có lẽ bởi thế, nên thấy "mặt già" đồ dành Hạnh, không ai nói gì nữa, cả bọn rất tôn trọng tình cảm của cậu chủ quán karaôkê này.

Song, oái oăm, giật được cái đuôi tóc của Hạnh ra khỏi thành ghế, thì cả tảng kẹo cao su cũng dính theo, bết lại, không tài nào gỡ ra nổi. Sơn "mặt già" và các bạn chưa biết xử trí ra sao thì, Minh "tổ cú" đã từ trong buồng chạy ra, tay lăm lăm cái kéo :

- Đây rồi ! Để tớ giải quyết cho, chỉ có... cắt là nhanh nhất...

Hạnh giấy nẩy, kiên quyết không cho cắt tóc mình. Tuyết Mèo con phải nói :

- Không có cách nào khác đâu, đành phải cắt tóc thôi, trước ở lớp, tớ cũng đã bị bọn nó "dính" một lần rồi, không cắt, nó lại dính sang chỗ khác thì có gọi đầu cũng không sạch được đâu... Cậu chịu khó một tí đi...

Mỗi người nói thêm một câu, cuối cùng Hạnh phải đồng ý, nhưng với điều kiện người cầm kéo phải là Sơn "mặt già" mới chịu nghe.

Khi lưỡi kéo trên tay Sơn vừa "xoẹt" cắt, cái đuôi tóc dính kẹo của Hạnh đứt rơi xuống, thì cu "khềnh" đã xòe tờ giấy bên dưới đỡ lộn tóc, rồi lập tức gói lại, trịnh

trọng đến trước mặt Hạnh, trao bằng cả hai tay :

- Xin gửi lại bà chị làm kỷ niệm, để nhớ buổi liên hoan mừng công thân mật này !

Hạnh nguyệt Tùng một cái :

- Xem chừng, cậu dám là thủ phạm vụ này lắm. Tớ báo cho mà biết trước, tớ mà điều tra ra thì coi chừng đấy !...

Giải quyết xong cái đuôi tóc của Hạnh, mọi người quay vào bàn, mới nhớ ra chuyện chén nước chè Tùng "khềnh" nói ban nãy, cầm lên uống thử. Sáng "lợn" phát biểu ngay :

- Trà ngon, lại có cả chanh và đường, tớ chẳng thấy mùi gì cả...

Sơn "mặt già" được thể, nói :

- Tớ đã bảo rồi, chè trong hộp kín, làm sao mà có con gì vào được... Càng thêm bằng chứng kết luận chính Tùng "khềnh" đầu têu bày ra trò dính kẹo vào tóc Hạnh... Đúng không thì nhận đi...

Tùng nhoen cười :

- Tớ nhận đã bịa chuyện "nước chè có mùi...", nhưng vì tớ nhìn thấy tờ trước cái kẹo dính ở lưng ghế đã bám vào đuôi tóc của Hạnh. Còn ai dính kẹo vào đấy, thì... tớ không biết ! Tớ ngồi ở tận đằng này cơ mà...

- Chỉ có cậu chứ còn ai, đừng có chối cãi! Ai còn lạ gì tài bắn chun của cậu nữa. vụ tìm "xưởng âm phủ", cậu đã chẳng bắn cả

kẹo cao su vào... mông lão chủ photôcopy là gì. Đã muốn bắn... thì cậu ngồi đầu chẳng được... - Sơn "mặt già" chỉ trích.

- Nhưng mà không phải tớ... - Tùng kiên quyết cãi, mặt đỏ gay.

Tuyết và Hạnh nhìn nhau, các cô không muốn chỉ vì trò nghịch ngợm này làm các bạn phải to tiếng, cho dù chưa biết ai, nhưng chắc chắn chỉ trong số 6 ông tướng nhà ta, mà các trinh sát, thì hai cô còn lạ gì tính cậu nào nữa. Thực tình, mọi trò quậy phá của các bạn làm hai đứa rất vui, có cắt một tí tóc cũng nào có sao, song chẳng qua, Hạnh... gào lên thế để làm nũng và bắt nạt các ông anh quý sứ một chút cho... biết mặt thôi. Tuyết biết ý Hạnh, vỗ vỗ tay vào nhau:

- Thôi, thôi, bọn tớ có nói gì đâu mà các cậu âm ỉ lên thế. Chẳng nói thì các cậu cũng biết chỉ là một trong sáu công tử ở đây... Nhưng, dù có là ai thì cục kẹo và món đuôi tóc cũng đã chui vào cái gói kia rồi, mọi việc coi như xong, "chè đậu" có chuyện để tối về ghi nhật ký... Nhưng có dịp cô nàng sẽ truy ra thủ phạm rồi "tính sổ" với các cậu đấy.

Sáu chàng lăm lét nhìn nhau, tùm tùm cười. Cứ trông vào cả sáu khuôn mặt và cặp mắt lúc này, quả thật, có thể nghi ngờ bất cứ ai cũng được, trông cậu nào cũng đều có thể là "thủ phạm" cả. Có lẽ cái làm cho Hạnh và Tuyết càng khoái và thêm cảm

tình với nhóm bạn này chính là ở chỗ ấy. Tuy mỗi cậu một cá tính, phong cách khác nhau, nhưng đều thông minh, láu cá, ranh mãnh và tinh nghịch vào bậc "siêu quậy". Khi cần, các trinh sát tí hon có thể xông vào điều tra vụ án, mưu trí, dũng cảm và đầy nhiệt tình. Còn lúc bên nhau, tình bạn thật là đầm ấm, thân mật, vô tư. Giúp đỡ nhau hết lòng và cũng trêu chọc nhau hết cấp như những ông quý sứ đứt dây từ trên gờ rơi xuống....

Sau câu nói của Mèo Con, không khí trở lại hòa dịu. Bấy giờ, Sáng "lợn" mới nhìn Tuyết như có ý giục "vào việc đi!", Tuyết hiểu ý, đứng lên tiếp tục:

- Nhân đây, tớ thông báo với các cậu một việc mới toanh, có thể coi là vụ án được đấy. Cứ ngỡ sau bữa liên hoan, bọn mình chỉ còn việc về chuẩn bị sách vở cho ngày khai trường sắp tới, nào ngờ, lúc rửa bát, cậu Sáng có kể cho tụi tớ nghe chuyện về hai chú bé hàng xóm bị bố mẹ nhốt cả ngày ở nhà, mới nghe tưởng chỉ là chuyện vui, sau tớ ngẫm nghĩ, thấy chúng mình lại có việc rồi đấy...

Sau đó, Mèo Con kể lại từ đầu mọi tình tiết câu chuyện về hai anh em Chiến và Thắng, không bỏ sót một chi tiết nào, cứ như thể chính cô đã được chứng kiến tận mắt sự việc. Cuối cùng, Tuyết kết luận:

- Tờ nghị, trình sát đặc nhiệm không phải chỉ điều tra vụ án bắt kẻ gian, mà còn phải góp phần bảo vệ an toàn cuộc sống mọi gia đình và giáo dục trẻ em trong khu tập thể nữa. Ngăn ngừa tội trẻ sinh hư, cũng có nghĩa là ngăn ngừa mầm mống phạm pháp. Bởi vậy, chúng mình phải nhất trí cùng nhau tham gia vào việc này...

- Nhất trí ! Sẵn sàng tham gia thôi. Nhưng cụ thể là tham gia làm gì mới được chứ ? - Sơn "mặt già" thắc mắc hỏi - Có mỗi hai ông lời nhất trong "chuồng cọp", không lẽ ta phải cử người ngồi theo dõi chúng suốt ngày sao ?

Tuyết Mèo Con nói ngay :

- Bình tĩnh đã, nếu các cậu đều nhất trí tham gia vào việc này, thì tội tớ đã tính rồi, công việc cụ thể sẽ gồm ba việc chính như sau : Một là phải cử người đến gặp các chú công an, báo cáo lại hiện tượng này, nhờ các chú có ý kiến vận động các gia đình trong cuộc họp tổ dân phố, để các hộ tìm biện pháp quản lý và giáo dục con em, kiên quyết khắc phục hiện tượng nhốt tội nhỏ ở nhà cả ngày để đi làm, để phòng những tai nạn khó lường trước và ngăn ngừa lũ nhóc sinh hư. Việc này, theo tớ, giao cho cậu Minh "tổ cú" và cậu Sơn "sọ" là hợp nhất, vì một cậu ăn nói gãy gọn, có tài "thuyết khách", và một cậu có phụ huynh ở ngay công an phường.

Ngừng một chút, thấy không ai phản đối gì, Tuyết nói tiếp :

- Hai là, như cậu Sơn "mặt già" vừa nói, đúng là ta cũng phải cử người theo dõi "chuồng cọp" của Chiến và Thắng, trong khi chúng vẫn bị nhốt, để coi chừng chúng có thể quen mui tái phạm, thì lập tức phải răn đe ngăn cản ngay. Việc này, chỉ ít mình cũng giúp ích được vào việc giáo dục hai đứa cũng như giúp đỡ bố mẹ chúng. Khả năng tiện lợi nhất để nhận nhiệm vụ này, phi cậu Sáng ra, chẳng còn ai hơn. Sáng có thể chọn thêm một cậu nữa để cùng thường trực canh gác cái ban công của hai chú chíp hôi lảng giềng ấy. Dĩ nhiên là không phải cử bắc ghế mà ngồi nhìn chăm chăm cái "chông cọp" như xem "nhật thực" đâu nhé, phải tranh thủ vừa học vừa gác và nghe ngóng động tĩnh là chính... Thứ ba, còn lại bốn người, sẽ chia làm hai tốp đi tìm hiểu và gặp gỡ các bà "đồng nát", xem hoạt động của họ thế nào, rồi tìm cách vận động, thậm chí đấu tranh để họ tự giác không mua bất cứ đồ vật gì của các em nhỏ đem bán. Kết quả và khó khăn ra sao, cần phải báo cáo lại để các chú công an can thiệp giúp đỡ... Các cậu có đồng ý thế không ?

Rất lạ là, sự việc chưa có gì nghiêm trọng, chưa thể gọi là vụ án cũng như thành lập "chuyên án" được, nhưng với cách nói

của Mèo Con, ý nghĩa và mục đích của công việc thật rành mạch, rõ ràng, lại tùy việc chọn người hợp lý, nên tự nhiên, cứ như được nữ chỉ huy trưởng phân công, cậu nào cậu ấy gật gù nhận việc răm rắp, hẹn giờ giấc lên đường làm nhiệm vụ và họp nhau trao đổi kết quả công việc.

Chúng thống nhất : Minh "tổ cú" và Sơn "sọ" đến trụ sở công an phường để báo cáo và kiến nghị : Sáng "lợn" và Quang "sọt" (vẫn một cặp "hấu ăn" truyền thống) trực ban để mất hai chú lỏi từng "thanh lý" xoong nhôm hồng của gia đình. Sơn "mặt già" và Hạnh "chè đậu" (hai anh em "nuôi" tương lai) cùng Tuyết Mèo con và Tùng "khềnh" chia làm hai mũi, đi thị sát các lực lượng của đội quân "đồng nát" quanh khu. Cả bọn hẹn gặp nhau vào buổi tối - 20 giờ - ở nhà Sáng "lợn" để hội ý báo cáo mọi việc đã làm...

*

Đương nhiên là khi mọi người giải tán ra về hết thì Sáng "lợn" và Quang "sọt" vẫn ở lại với Minh "tổ cú", cu "lợn" chẳng ý tứ úp mở gì, phát biểu thẳng thừng :

- Tụi tớ ở lại để giúp đỡ cậu giải quyết "hiệp 2" !

Minh ngạc nhiên :

- Ô, tớ đi với Sơn "sọ", còn các cậu theo dõi bọn trẻ cơ mà... Mới lại, việc của tụi tớ cũng chẳng có gì vất vả, khó khăn lắm... mà giúp đỡ...

Sáng cười ha hả :

- Biết rồi bố ạ ! Tớ nói "hiệp 2" là giải quyết chỗ... bún chả và nem rán còn thừa trong chạn kia cơ...

Minh "tổ cú" nghe thế, ôm bụng cười :

- Trời đất ơi ! Đúng là hai thằng dạ dày không có đáy ! Vừa mới ăn khỏi mồm xong mà đã lại lép bụng rồi...

- Lép thì chưa lép lắm, chủ yếu tụi tớ muốn giải quyết "hậu quả" giúp cậu là chính, không để đến chiều, nó... chưa mất thì phí lắm...

- Đúng đấy, nói vậy thôi, chứ mời hai bố xơi luôn đi cho con nhờ. Không có hai cái "thùng nước gạo" này nhiều khi cũng gay đây...

Bàn ăn lại được lục tục dọn ra, vẫn đủ các món, chẳng thiếu thứ gì, thậm chí lại còn nhiều... hơn cả suất chính hồi nãy là đằng khác, vì bây giờ mâm cỗ chỉ còn có hai mống. Sáng cố nài nỉ, tán tỉnh cả Minh và bé Long cùng ngồi vào bàn. Bữa "hậu tiệc" được tiến hành chóng vánh, chẳng cần

tuyên bố lý do hay mào đầu khai mạc gì. Đương nhiên là hai vị khách mời chén là chính, và lần này thì "ông chủ" lịch sự chẳng bắt vị nào phải rửa bát cả. Trước khi ra về, Sáng còn bắt tay Minh hân hoan, dặn :

- Lần sau, cứ tổ chức liên hoan kiểu này là tốt nhất. Tận dụng triệt để, đỡ lãng phí...

*

Sáng hôm sau, các trinh sát ai vào việc nấy. Tuy không hào hứng, hăng hái bằng mọi khi (vì vụ việc chẳng có "hiện trường" hay "thủ phạm" gì để điều tra cả), nhưng cũng chưa có việc gì để làm lúc này, nên các cậu chấp hành nghiêm chỉnh lắm.

Sau khi Minh và Sơn "sợ" ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn ghẽ, quàng khăn đỏ cẩn thận đạp xe đèo nhau lên trụ sở công an phường, thì Sáng "lợn" và Quang "sọt" cũng bắt đầu bắc ghế ra sân bên chiếc bàn con, cứ y như hai ông cụ non ngồi uống trà vậy. Trên bàn, Sáng "trang bị" đủ thứ, nào là bánh "bim bim", kẹo cao su, nào là sắn luộc, bánh rán, thịt bò khô... toàn những món hợp khẩu vị và sở trường của hai ông tướng cả. Được xếp cùng "theo dõi" với Sáng, Quang "sọt" khoái

lắm, trước hết là không phải lo những đề xuất của mình về ăn uống bị phản bác như đi với các trinh sát khảnh ăn, sau nữa, thấy chỉ việc ngồi ung dung ngoài vườn mà nhìn cái "chuồng cọp" thì có lẽ trên đời không còn việc gì nhàn hạ hơn thế nữa ! Cho nên, ngay từ chiều qua Quang đã mò đến dặn sẵn Sáng : "Nhớ chuẩn bị cái gì vừa canh vừa "nhậu" nhé, như kiểu các chú ở điểm canh đề ấy !..." Và tất nhiên, Sáng nhất trí ngay. Bởi với cu "lợn" nếu không có thứ gì nhai được, thì phải ngồi một chỗ cũng khó chịu lắm.

Hai trinh sát tâm đầu ý hợp ngồi bên chiếc bàn "tiệc nhẹ" với vẻ cực kỳ thoải mái và nhàn hạ. Chỉ đôi ba câu chuyện, gói bánh "bim bim" còn lại cái vỏ không, mà tình hình trên ban công tầng 4 nhà hai chú lỏi vẫn im ắng - Chiến và Thắng chẳng biết đang ngủ, hay làm gì ở trong nhà, không thấy xuất hiện ngoài "chuồng cọp" suốt từ sáng. Quang "sọt" sốt ruột :

- Tình hình này khéo buổi chiều phải tăng thêm "lương thực" thôi, nghe chừng có ngồi đây cả ngày chúng nó cũng chẳng buồn ra cho mình thấy đâu...

- Cậu buồn cười, vậy càng tốt chứ sao. Mục đích của mình là canh chừng để ngăn ngừa chúng nó tái phạm - nghĩa là lại tiếp tục "thanh lý" một cái gì đó của nhà cho

tuyên bố lý do hay mào đầu khai mạc gì. Đương nhiên là hai vị khách mời chén là chính, và lần này thì "ông chủ" lịch sự chẳng bắt vị nào phải rửa bát cả. Trước khi ra về, Sáng còn bắt tay Minh hẳn hoi, dặn :
- Lần sau, cứ tổ chức liên hoan kiểu này là tốt nhất. Tận dụng triệt để, đỡ lãng phí...

*

Sáng hôm sau, các trinh sát ai vào việc nấy. Tuy không hào hứng, hăng hái bằng mọi khi (vì vụ việc chẳng có "hiện trường" hay "thủ phạm" gì để điều tra cả), nhưng cũng chưa có việc gì để làm lúc này, nên các cậu chấp hành nghiêm chỉnh lắm.

Sau khi Minh và Sơn "sợ" ăn mặc chỉnh tề, đầu tóc gọn ghẽ, quần khăn đỏ cẩn thận đạp xe đèo nhau lên trụ sở công an phường, thì Sáng "lợn" và Quang "sọt" cũng bắt đầu bắc ghế ra sân bên chiếc bàn con, cứ y như hai ông cụ non ngồi uống trà vậy. Trên bàn, Sáng "trang bị" đủ thứ, nào là bánh "bim bim", kẹo cao su, nào là sắn luộc, bánh rán, thịt bò khô... toàn những món hợp khẩu vị và sở trường của hai ông tướng cả. Được xếp cùng "theo dõi" với Sáng, Quang "sọt" khoái

lắm, trước hết là không phải lo những đề xuất của mình về ăn uống bị phản bác như đi với các trinh sát khảnh ăn, sau nữa, thấy chỉ việc ngồi ung dung ngoài vườn mà nhìn cái "chông cọt" thì có lẽ trên đời không còn việc gì nhàn hạ hơn thế nữa ! Cho nên, ngay từ chiều qua Quang đã mò đến dặn sẵn Sáng : "Nhớ chuẩn bị cái gì vừa canh vừa "nhậu" nhé, như kiểu các chú ở điểm canh đề ấy !..." Và tất nhiên, Sáng nhất trí ngay. Bởi với cu "lợn" nếu không có thứ gì nhai được, thì phải ngồi một chỗ cũng khó chịu lắm.

Hai trinh sát tâm đầu ý hợp ngồi bên chiếc bàn "tiệc nhẹ" với vẻ cực kỳ thoải mái và nhàn hạ. Chỉ đôi ba câu chuyện, gói bánh "bim bim" còn lại cái vỏ không, mà tình hình trên ban công tầng 4 nhà hai chú lỏi vẫn im ắng - Chiến và Thắng chẳng biết đang ngủ, hay làm gì ở trong nhà, không thấy xuất hiện ngoài "chuồng cọt" suốt từ sáng. Quang "sọt" sốt ruột :

- Tình hình này khéo buổi chiều phải tăng thêm "lương thực" thôi, nghe chừng có ngồi đây cả ngày chúng nó cũng chẳng buồn ra cho mình thấy đâu...

- Cậu buồn cười, vậy càng tốt chứ sao. Mục đích của mình là canh chừng để ngăn ngừa chúng nó tái phạm - nghĩa là lại tiếp tục "thanh lý" một cái gì đó của nhà cho

"đồng nát", hai đứa càng không ra ban công chơi thì càng không xảy ra chuyện gì cả... - Sáng phân tích.

Quang "sọt" nhìn trên mặt bàn, thấy các đồ ăn đã vơi gần hết, bĩu môi :

- Cũng tại cậu, đang tự nhiên lại rách việc đi kể chuyện hai ông chíp hời, chẳng ra vụ án vụ iếc gì, chỉ mất thì giờ ngồi ngắm nhà cao tầng, moi cả mắt.

- Mỗi cũng phải chịu - Sáng kiên quyết - sao lúc họp cả nhóm cậu không nói gì, giờ đã nhận rồi, còn bàn ngang...

Sáng nhai xong miếng thịt bò, nhìn xuống thấy cả sắn và bánh rán Quang đã giải quyết xong hết phần của mình, chạy vào nhà xách chiếc đồng hồ báo thức ra, đặt giữa bàn, bảo :

- Bây giờ thế này, cả hai đứa đều nhìn lên một lúc thì cũng... lãng phí, vừa moi cả hai, vừa không tận dụng được thời gian làm việc khác, lại vừa khó công bằng trong việc... ăn ! Tổ đề nghị hai thằng mình chia nhau, mỗi thằng "nhìn" mục tiêu 30 phút, cứ thế thay phiên, đồng ý không ?

Quang liếc xuống mặt bàn, giao hẹn :

- Nhưng phải "oản tù tì", xem đứa nào "bị" trước...!

- Được ! Ba lần, nào...

Oái ăm, Sáng "lợn" bị ngay phiên đầu. Thế là cậu chạy vào khiêng ra cái ghế mây,

ngồi ngả người như nằm, mắt hướng về cái "chuồng cọp" nhà Chiến - Thắng, mắt lim dim, ta đây đặc ý với sáng kiến của mình lắm. Chốc chốc, Sáng lại liếc nhìn đồng hồ. Thời gian sao mà đi chậm một cách dã man!

Bỗng nhớ ra điều gì, Sáng nhồm dậy, nhìn mấy thứ đồ ăn trên bàn, thấy gói thịt bò khô đã lép kẹp, chỉ còn một miếng, còn phần bánh rán và sắn luộc của mình cũng đã bắt đầu bị xâm phạm. Bỏ cả quan sát tầng cao, Sáng chạy lại bên bàn, trong khi Quang ta đang ung dung vừa ngồi nhai thịt bò vừa xem truyện rất ngon lành. Sáng giậm chân giậm dỗi, nhưng không dám nêu lý do thật sự :

- Ủ ừ, thôi, không chơi kiểu này nữa, 30 phút lâu quá, mỗi đứa chỉ 15 phút thôi...

Tranh cãi một hồi, Quang đành đồng ý. Nhưng rồi hết 15 phút, đến phiên "nhìn" của Quang, được nửa chừng, cu "sọt" lại đề nghị sửa xuống còn 10 phút. Sau nữa, Sáng lại chỉnh còn 5 phút. Cuối cùng, khi không còn thứ gì có thể ăn được nữa, hai đứa thống nhất... mang chiếc đồng hồ cất vào nhà, vì chẳng thấy bóng dáng hai chú bé tăng bốn đầu cả.

Trời về trưa, Quang hỏi :

- Đến giờ ăn cơm, làm thế nào ?

- Lại thay ca, thằng này ăn, thằng kia gác. Đề phòng đúng lúc mình ăn cơm, lại có chuyện thì sao...

Hai cậu lại phải làm một quần "oản tù tì" nữa mới rành rẽ được ai ăn trước, ai ăn sau. Nhưng rồi, cả hai đều đã lo cơm nước xong, cũng chẳng thấy xảy ra chuyện gì cả.

Buổi chiều, cũng vậy. Cái "chuồng cọp" trên ban công nhà Chiến - Thắng vẫn im im không người, Sáng đâm lo ngại, nhíu mày :

- Không biết hai đứa làm gì mà không thấy ra ngoài lồng sắt chơi ? Chẳng lẽ nó ngủ trong nhà say đến thế... Hay lại có chuyện gì ?... Đấy, nhốt trẻ con ở nhà nguy hiểm thế đấy, chỉ mua thêm lo cho người ta...

- Ủ, chẳng biết chúng có bị sao không ?! Hay là mình lên thử xem... - Quang đề đạt.

- Nhưng nhà nó khóa cửa, có lên cũng chẳng ích gì...

- Thì gõ cửa !... Chỉ cần biết chúng vẫn chơi trong nhà là yên tâm rồi...

Nghe có lý, Sáng xung phong chạy phăng phăng lên tầng. Quang ngồi dưới sân chờ đợi, vẻ rất hồi hộp. Tự nhiên, một mối lo ngại và cả sợ sệt nữa xâm chiếm, làm hai cậu trinh sát đội viên gai hết cả người. Sáng và Quang cùng chung một giả thuyết, dấu không nói ra, song có cái gì như lo lắng một

chuyện không lành đã xảy ra với hai anh em cậu bé hàng xóm...

Một lát, thấy Sáng xuống, mặt tái dại, sa sầm, khóe mắt lại hơi ươn ướt, bảo Quang :

- Làm thế nào bây giờ ? Tớ đã lên tận nơi, đấm cửa thình thình, gọi âm cả cầu thang, mà không thấy đứa nào thừa cả. Áp tai vào cửa, nghe trong nhà không một tiếng động...

- Chết ! Thế thì có chuyện rồi. Không nhanh hai đứa gặp nguy mất...

- Phải làm gì ?

- Phá cửa vào, gọi thêm cả các chú, các bác hàng xóm cho họ biết, còn giúp sức nữa...

- Phá thế nào được, cửa sắt ở ngoài, móc cái khóa vuông to tướng...

-- To mấy cũng phải phá thôi ! Vì tính mạng của hai đứa bé là trên hết ! Đi, chạy ngay sang mấy nhà hàng xóm tầng 1 báo đã...

Hai đứa chạy một mạch sang lô nhà cao tầng, vào một nhà bán hàng tạp hóa dưới tầng một. Sáng líu lười trình bày đầu đuôi câu chuyện rồi khẩn thiết kêu gọi ông chủ đang trông hàng cùng lên giúp sức phá khóa cứu hai đứa bé...

Ông chủ nghe xong, cau mày hỏi :

- Có phải hai cu Chiến, Thắng tầng 4, con chú Sơn không ?

- Vâng, đúng ạ, đúng hai anh em Chiến và Thắng...

Ông chủ cười hiền hậu :

- Vậy, chúng làm gì có nhà ! Bữa nay mẹ chúng đèo cả hai đứa về bên ngoại ăn giỗ rồi, chị ấy gửi xe ở đây, sáng đi tôi biết mà...

- Có đúng thế không ạ ? Mọi hôm cháu vẫn thấy chúng bị nhốt ở nhà mà...

- Đúng rồi, các cháu yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Các cháu biết lo cho em thế là tốt. Nhưng bác bảo đảm, hôm nay chúng không có ở nhà... Khéo giờ này mẹ nó cũng sắp đưa hai đứa về đến đây rồi đấy...

Vừa lúc ấy, bác chủ hàng tạp hóa chỉ tay về phía đầu đường, như để chứng minh cho hai cậu trình sát :

- Đấy mà, tôi nói có sai đâu, mẹ Sơn đã đèo hai đứa về rồi kia - rồi bác gọi với ra chiếc xe đạp đang bon tới - Gớm, thiêng thế, vừa mới nhắc đến ba mẹ con, đã thấy xuất hiện ngay... Chiến, Thắng về... có khách hỏi thăm đây này.

Chiếc xe dừng lại. Chiến ngồi sau, Thắng ngồi trước, vừa nhìn thấy Sáng, chúng đã nhao nhao lên :

- A, anh Sáng ! Em chào anh ! Em chào anh !...

Sáng không kiềm chế được nữa, mừng quá, lao ra ôm chầm lấy cu Thắng vừa nhảy xuống đất, thơm liền mấy cái lên má nó, rồi mới quay ra mẹ chúng: "Cháu chào bác ạ!"...

Sáng vừa vuốt tóc, sờ tai chú bé, vừa âu yếm :

- Em đi ăn giỗ phải không ? Thế mà chẳng cho anh biết, làm tụi anh lo thót cả tim, cứ tưởng...

Nghe Sáng nói, bà mẹ vẫn chưa hiểu chuyện gì, thì bác chủ hàng xén giải thích :

- Chả là hai anh không thấy hai em ra lồng sắt ban công chơi như mọi khi, sợ trong nhà xảy ra chuyện gì, lên gõ cửa cũng không thấy đáp, nên lo cho hai cu cậu Chiến - Thắng đấy...

Bà mẹ hiểu ra, quay lại nói :

- Quý hóa quá, anh hôm nọ vừa cho em kẹo, lại còn lo cho các em nữa... Cảm ơn cháu, mời hai cháu lên nhà chơi...

Sáng và Quang mỉm cười từ chối :

- Cảm ơn bác, xin phép bác, khi khác chúng cháu lên chơi...

Chiến và Thắng vây lấy hai ông anh, bảo mẹ :

- Mẹ ơi, cho chúng con ở dưới này chơi với hai anh một lúc rồi lên nhé !...

Bà mẹ mỉm cười gật đầu về dễ dãi :

- Ủ, hai anh không lên, thì các con ở đây chơi với anh một lúc rồi lên sau nhé...

Bà mẹ gửi xe lên nhà rồi, Quang nhanh nhẹn vào mua một gói ô mai và gói kẹo đưa cho Chiến và Thắng, rồi mỗi cậu xà ngồi xuống ôm lấy một đứa. Quả thật, chỉ qua có mươi phút lo âu trong cái giả thuyết rủi ro nào đó đến với hai đứa bé, mà làm cho hai cậu trịnh sát, giờ thấy ai em về, như trút được gánh nặng, cứ như thể hai chú lỏi vừa thoát cơn hoạn nạn không bằng. Sáng tranh thủ hỏi nựng cậu em :

- Ăn cỗ nhà ngoại có ngon không ? Đạo này bố mẹ đi làm còn để hai anh em ở nhà khóa cửa không ?

- Từ hôm ấy... - Quang tổng tục hỏi thêm - hai em có bán thêm cái... xoong nào cho bà đồng nát để mua kẹo không ?...

Sáng trừng mắt nhìn Quang, ý nói : "Sao cậu lại hỏi thế ! Vẽ đường cho hươu chạy !" Không ngờ, hai chú bé ngược lên ban công, rồi thằng anh thâm thì :

- Anh nói nhỏ thôi, kéo... mẹ em nghe thấy... Có, em có bán lần nữa, mấy cái vỏ chai và lon bia... Nhưng...

- Nhưng sao... - Sáng gặng giục.

- Nhưng... chẳng được cái kẹo nào...

Thấy chuyện là lạ, Sáng hỏi :

- Sao ? Bán vỏ chai và lon bia mà không được kẹo là thế nào ?

Cậu em thâm thì, giọng còn nói ngọng :

- Tại anh Chiến. Anh Chiến buộc vỏ chai, vỏ lon bia thả xuống cho bà đồng nát, bà bảo được bốn nghìn, em chưa kịp nhờ bà mua kẹo, anh Chiến lại bảo bà buộc tiền vào dây để anh kéo lên...

- Sao, thế tiền rơi mất à ?

- Không phải !... Lúc bà đồng nát đang đếm tiền, sắp buộc vào dây, thì... có một anh cao cao, mặc áo ca-rô, đi qua, anh ấy bảo bà đồng nát đưa tiền, anh ấy mang lên hộ. Bà đồng nát tưởng anh kia cũng ở trên gác, nên đưa luôn. Anh mặc áo ca-rô cầm tiền, vào cửa cầu thang... Rồi đi đâu mất. Bọn em chờ mãi, mà chẳng thấy lên đến nơi... Cho nên chẳng được cái kẹo nào, lại mất luôn tiền...

Vậy là câu chuyện chuyển sang một hướng khác. Ngoài hai chú bé tinh nghịch lại xuất hiện thêm một nhân vật nữa - kẻ ăn chặn xấu chơi, gọi là thủ phạm, và sự việc bây giờ có thể coi là vụ án được rồi. Vụ án điều tra, truy tìm kẻ ăn chặn mấy cái vỏ chai và lon bia của hai anh em chú chíp hồi dễ thương này.

Tự nhiên, cả Sáng và Quang cùng nghi như vậy. Hóa ra tình huống không còn ở trên tầng cao nữa, mà xảy ra ngay dưới đất. Sáng hỏi thêm :

- Em có biết cái anh cao cao ấy nhà ở đâu không ?

- Em không biết. Nhưng chắc anh ấy cũng ở quanh khu mình thôi, trông quen lắm...

- Em tả lại cho tụi anh nghe hình dáng, mặt mũi anh ấy thế nào nào, mặc quần áo gì, đầu tóc, giày dép ra sao, có đặc điểm gì không? Cố nhớ thật kỹ nhé...

Quang hỏi dồn dập một thôi, giọng đặc kiêu trình sát, quên cả người mình hỏi chỉ là một chú bé 6 tuổi. Chiến tròn mắt ngạc nhiên:

- Nhưng anh hỏi để làm gì cơ?

- Để tụi anh... tìm cho các em anh ấy và lấy lại bốn nghìn trả cho các em, ưng không?

- Ôi, thế thì hay quá, các anh tìm cho em nhé...

- Nhưng với một điều kiện, các em phải hứa với anh: từ nay tuyệt đối không được đem bán bất cứ một thứ gì nữa nghe không! Tụi anh mà mách mẹ thì...

Hai anh em Chiến và Thắng ngoan ngoãn khoanh tay, lễ phép hứa, rồi cũng tha thiết bắt hai ông anh hứa lại sẽ không kể chuyện này với bố mẹ chúng. Hai trình sát giờ sổ tay ghi lại tỉ mỉ mọi điều các chú lời nhớ được về cái anh chàng ăn chặn nào đó. Xong xuôi thì cũng vừa lúc bà mẹ gọi Chiến và Thắng lên nhà.

Chia tay hai chú bé ra về, Sáng bảo Quang:

- Không ngờ, cái câu hỏi "vỗ mặt" bóp chát của cậu mà lại đạt hiệu quả. Như vậy, tình hình công việc bây giờ mới thực sự là bắt đầu... Chúng mình cần phải thông báo ngay cho cả nhóm biết, khẩn trương thành lập chuyên án, điều tra liền...

113

VÀO VƯƠNG QUỐC ĐỒNG NÁT

Lại nói đến hai tốp trình sát Hạnh - Sơn "mặt già" và Mèo Con - Tùng "khềnh", cùng trong thời gian đó cũng xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện. Ta hãy xem tổ hai người Tuyết Mèo con và Tùng - cặp T² này làm ăn ra sao đã nhé.

Hai cô cậu quyết định nhân chuyện này, tìm tới tận "sào huyệt" của vương quốc đồng nát để tìm hiểu, vì Tuyết nêu lý do:

- Từ lâu, tớ đã có ý định này rồi, nhưng chưa thực hiện được. Cậu có biết không, cái Nhân cũng học lớp 6, nhưng ở lớp khác, gần nhà tớ, nó vẫn thường sang tớ chơi luôn. Hôm nọ, sau cái hôm bọn mình điều tra vụ "đậu xanh" ấy, nó kể với tớ thế này : Trong lớp nó, có nhiều bạn học hết học kỳ một mà vẫn chưa có đủ bộ sách giáo khoa, cứ phải đi chép tay, mất rất nhiều thời gian. Với những bạn chăm học thì không nói, nhưng với mấy ông tướng lười lười một chút, thì đấy lại là lý do để thường xuyên không làm bài tập. Một lần, cái Nhân kể, nó đạp cái xe con vịt đem cơm cho mẹ bán hàng ở cuối chợ. Chiều vẫn còn nắng lắm, mẹ nó cứ hai giờ chiều mới ăn cơm sáng. Cái Nhân la cà qua mấy hàng đồng nát xem, chủ yếu nó tìm sách giáo khoa cũ. Nó bảo, có lắm quyển còn mới toanh mà sao người ta đã bỏ đi nhì. Cái Nhân mua được liền mấy cuốn lớp 6, cả toán, văn, địa... hần hoi. Nó bảo, mấy cậu không đủ sách mà vớ được thì chắc bọn nó khoái lắm đây...

Tuyết Mèo con nói tiếp :

- Nghe cái Nhân kể, tớ chợt nghĩ ra một sáng kiến : Ta thành lập một nhóm tương trợ sách giáo khoa cho các bạn thiếu, bằng cách vận động các anh chị lớp trên mà nhà không có em, ủng hộ, đồng thời, mở một đợt đi tìm ở các hàng đồng nát, lấy tiền quỹ của

nhóm mua lại những cuốn còn dùng được, sau đó về nhờ cô giáo, nếu cần, cả ban giám hiệu, phân phối đến tay các bạn gặp khó khăn, nhà nghèo, v.v... Minh có thể đặt tên là "Tủ sách tương trợ bạn"... Cậu thấy có được không?

Tùng "khẽnh" hồ hởi tán thành:

- Được đấy, tuyệt vời là khác, sao hôm trước không đề đạt luôn trước nhóm. Tớ thấy, ngay cả lớp tớ, năm vừa rồi, cũng vẫn còn có bạn thiếu sách. Phải học "chay" khổ lắm, chỉ có vở viết thì làm sao mà ghi kịp hết bài cô giảng.

- Vậy nhân chuyện hai chú bé kia, tớ với cậu bỏ hẳn một ngày đến tận sào huyệt của vương quốc đồng nát, khảo sát, nắm tình hình, mạng theo cả tiền đi nữa, cần thì mua luôn nếu gặp sách giáo khoa, nhất trí nhé!...

- Nhưng... Vương quốc đồng nát là ở đâu?

- Gọi là vương quốc nghe cho nó oai thôi, chứ chính là nơi các bà đồng nát tập trung đến để bán những thứ mua được. Cái Nhân nó bảo, đồng nát là buổi trưa, muốn tìm sách, ra đấy tha hồ mà chọn...

- Nhưng là ở đâu mới được chứ?

- Hình như là... Ô Chợ Dừa, đường đi La Thành...

- Tớ biết đường ấy rồi, đã nhiều lần bố tớ đèo qua, toàn sắt vụn, vỏ ô tô, bánh tàu

hỏa, nhíp ô tô, thanh tà vẹt, thậm chí cả đường ray tàu điện nữa...

- Ủ đúng - Tuyệt công nhận. Thế chỉ còn ngả tư gần khu mình, nghe đâu ở đấy tập trung nhiều nhất hàng sách, báo, giấy cũ...

- Nhưng còn vụ hai chú nhóc?

- Thì dân đồng nát đã vào khu mình, chắc chắn cũng chỉ ra đấy soạn, bán chứ còn đi đâu xa nữa...

Hai cô cậu nhất trí cùng tiến quân đến tiểu vương quốc đồng nát ở đầu ngã tư, với dự định: ưu tiên mua sách giáo khoa từ lớp 5 trở lên, nếu gặp truyện hay hay hoặc đồ dùng học sinh rẻ cũng mua. Hai đứa bẫm bộp bước về phía ngã tư về rất khí thế, hăng hái.

Đi được mười phút, Tùng sực nhớ ra, nắm tay dấm vào đầu mình:

- Ô, thật là ngớ ngẩn, dự định đi mua sách mà trong túi không có đồng nào, quên khuấy đi mất...

Cả Tuyết và Tùng, cô cậu cùng kiểm tra lại tất cả các túi quần áo mới cộng lại được dăm nghìn. Chúng quyết định quay về lấy. Tùng bảo:

- Tớ là thủ quỹ, giữ tiền của nhóm. Bây giờ tạm rút một ít chi vào việc này, cũng đúng với mục đích của "Quỹ đặc nhiệm". Nhưng, phải cả hai đứa, tớ và cậu cùng ký vào sổ cơ... Phải hai chữ ký mới có giá trị...

Mèo Con định đứng chờ Tùng về, thấy ông tài vụ "nguyên tắc" quá, đành phải về theo cu "khềnh" để... ký sổ...

*

Ra tới đầu ngã tư, rẽ vào một con đường nhỏ, cỏ mọc đầy hai bên, là một khu lều quán với đủ các loại mái lợp khắp khềnh, thò thụt, cao thấp bập ngùn sân bãi. Dưới một cái lán của công trường nào đó bỏ lại, bốn bề trống tuênh, hầu như chỉ còn cái mái lá thấp che mưa cho khách qua đường trú chân, nhưng giờ này thì không còn ai có thể len chân vào được nữa. Dưới nền nhà la liệt thùng mủng, quang gánh với trăm nghìn thứ phế liệu đang được các bà, các chị ngồi soạn loại, đếm, cân, gói buộc tấp nập và nhộn nhịp, nào thì dây đồng, chì, nhựa vụn, xoong nồi cũ, phụ tùng xe đạp, vỏ chai, lon bia, giấy báo cũ... nào thì quạt, bàn là, bếp điện hồng, vỏ bìa hộp, gỗ dán, giày dép cũ, va-li, cặp da, v.v. và v.v... thượng vàng hạ cám, chẳng thiếu một thứ gì trên đời.

Người ta bảo, cứ độ tầm trưa, hoặc cuối buổi chiều, những gánh đồng nát kiu kịt kéo nhau về đây. Họ toàn đi bộ, chủ yếu là các

bà, các chị. Những "thần dân" của vương quốc đồng nát có cách đi đứng và giờ giấc làm việc rất khác người. Họ đi bộ, và chỉ đi bộ từ 6-7 giờ sáng, người thì từ Đông Lao, Mỗ Lao, người thì ở Kim Giang, Văn Điển, Triều Khúc, Phùng Khoang, gần hơn, thì dân ở Láng, Khương Thượng, xóm Tàu bay... Cứ thế, từ những điểm xuất phát ấy, họ tiến vào xuyên ngang, lách dọc thành phố, qua hết các ngõ phố vắng vẻ nhất, với tiếng rao lầy lẹ, cầm chừng chẳng ra hăng hái, nhiệt tình, cũng chẳng ra lười biếng, đại loại đủ nghe. Tỷ như : "Ai... nhôm đồng sắt vụn, sách báo cũ bán đôi...", "Ai vô chai, dép nhựa, giấy vụn bán đi..." v.v... Theo một bà cụ lâu đời làm nghề này, nói : "Đó là một thế giới rất đặc biệt, chứa đựng đủ các thứ của quá khứ, hiện tại và... tương lai nữa". Nhưng, qua con mắt của hai trinh sát tí hon, chúng mới thực sự thấy nơi đây quả là một kho tàng bí hiểm đầy những điều ẩn giấu bên trong, đòi hỏi một đầu óc suy xét và khám phá.

Ở khoảng cuối cùng mái lán, là "tập đoàn" sách báo cũ. Hai cô, cậu dừng lại. Bên một đồng hồ độn sách, giấy, bìa đủ loại chồng chất đè lên nhau, một bà cụ tóc đã bạc, ngồi nhặt từng thứ một, xếp loại ngay ngắn sang bên. Sách, truyện các loại hoa cả mắt. Kia, bà cụ làm gì vậy ? Bà đang cầm

mấy cuốn sách, thân nhiên lật lật trang bìa, rồi... "soạt !" một cái, từng tờ bìa bị xé rời ra, xếp mỗi thứ một bên, bìa đi đằng bìa, ruột đi đằng ruột. Mà cuốn sách còn mới tinh mới tiếc chứ. Chẳng ai bảo ai, Tuyết và Tùng cùng xông vào :

- Khoan đã bà ơi, đừng xé vội, để cháu xem có phải sách học... chúng cháu mua cho...

Thấy có khách, bà già ngừng tay :

- Đây, xem đi, cần quyển nào thì lấy, nhanh lên để bà còn... xé tiếp... - rồi bà quay ra soạn tiếp đồng báo cũ, coi việc hai cô cậu đề nghị cũng chẳng mới lạ gì. Chỉ một lúc bỏ ra đất lục bởi đồng sách cũ, Tùng và Tuyết đã chọn được năm sáu cuốn sách giáo khoa còn mới, tưởng như chưa có ai dùng, mà toàn loại vừa xuất bản năm ngoái cả.

- Cháu muốn mua mấy cuốn sách này...

Bà cụ nhanh nhẹn moi dưới đồng báo ra một cái cân đĩa cũ, xích nối bằng đủ loại dây khác.

- Nào, cho lên đây !...

Mấy cuốn sách giáo khoa được đặt lên bàn cân, chỉnh, gạt mấy lần cho giống cân thăng bằng, bà cụ chậm rãi :

- Cân hai, một nghìn tám tất cả...

Chẳng trả giá, mặc cả gì, Tùng rút ngay tiền trả bà cụ. Vì cậu không thể ngờ được

rằng, giá lại rẻ đến như vậy, Tuyết hiểu ý, liếc sang Tùng, nói nhỏ :

- Từ từ, còn mua nhiều cơ mà. Lần sau để tờ mà cả đã, ở đây sách chỉ có giá trị như giấy thôi. Bán cân cơ mà...

Cứ thế, hai cô cậu bò lê khắp hàng này đến hàng khác, chồng sách buộc mua được cứ cao dần, có đến mấy chục quyển, từ lớp 5 đến lớp 8, toàn sách mới, bìa còn phẳng phiu, chưa một vết bẩn. Cho đến khi, số tiền trong túi đã gần hết, vả lại, hai đứa cũng chẳng tìm thêm được quyển nào, Tuyết bảo Tùng :

- Vậy là tạm được, bước đầu "tủ sách giúp đỡ bạn khó khăn" đã có từng này cuốn. Vài ba ngày nữa, chắc phải lên đến hàng trăm quyển...

- Không biết sách ở đâu mới thế mà người ta lại bán đi nhỉ ? - Tùng "khểnh" thắc mắc.

Tuyết hất hàm về phía một bà chủ hàng, ý bảo Tùng : "Tranh thủ mà khai thác đi !..." Tùng ngồi xuống một gánh hàng, bà chủ còn trẻ, hỏi :

- Cô ơi, cô còn sách giáo khoa không ạ ?

- Còn, nhưng không bán cân đâu ! Chúng mày mua về bán lại cho chúng nó chứ gì...

Tùng "khểnh" ngồi xuống, giả vờ lục lọi mấy cuốn truyện cũ, vừa bâng quơ :

- Sách của cô còn mới thật, cô mua ở đâu mà giỏi thế?...
- Đây, chú nhóc - bà chủ hàng chanh chua - có mua không mà lục tung hết của người ta lên thế...

- Cháu chỉ mua sách học thôi, cô có không, lớp mấy cũng được...

- Mua thì tìm lấy ! Không có thì biến, rách việc...

Cả Tuyết và Tùng cùng làm bộ lật quẹt từng quyển sách, nghĩ cách "khai thác" bà chủ khó tính này như thế nào, bỗng có ba đứa trẻ, sần sần bằng nhau, cỡ 12, 13 tuổi từ đâu chạy tới, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Đứa đi đầu, tay xách một buộc sách, có đến vài chục quyển, còn mới nguyên.

- Cô ơi,... à, bà ơi, có mua sách này không ?

- Sách học hay sách viết ? - bà chủ hỏi.

- Cả sách giáo khoa và vở viết, còn mới lắm. Bà mua đi, rẻ cũng được.

Tùng và Mèo Con liếc vội nhìn, thấy buộc toàn sách giáo khoa, hai đứa cố tình không quay ra, nhưng tiếp tục theo dõi sự việc.

Bà chủ đón lấy bó sách từ tay cậu bé, móc cân thử rồi lắc đầu, thùng thảng về thờ ơ :

- Tưởng gì, loại này rẻ lắm, có bán thì bán...

- Rẻ là bao nhiêu ạ ?

- Một nghìn một cân !

- Thế chỗ của cháu được bao nhiêu ?

- Ba cân rưỡi ! Ba nghìn rưỡi tất cả.

Tuyết giật mình. Trời, bao nhiêu sách thế kia, mà bà mua có hơn ba nghìn ! Thật là phí hoài... Một chú trong bọn kỳ kèo :

- Bốn nghìn, bà có mua thì cháu bán.

Bà đồng nát xoa tay :

- Lại mấy quyển sách chúng mày "xoáy" được của người ta chứ gì, thôi đi, không ai trả hơn nữa đâu. Mang về...!

Bọn trẻ, bị một "đòn tâm lý" thuộc loại lão luyện của bà đồng nát, tần ngần một lúc, nói :

- Thôi được, bà trả tiền đi...

Thấy màn kịch sắp kết thúc đến nơi, Tùng "khềnh" quyết định can thiệp ngay : Nó "hèm !" một tiếng, đứng phất lên, quay thẳng ra ba cậu lỏi :

- Chúng mày bán cái gì đấy ? Cô giáo Hồng nhấn tao bảo chúng mày sáng mai lên gặp cô ngay !

Ba đứa từ ngơ ngác, chuyển sang sợ sệt, ấp úng :

- Em... em...

Tùng lẩn tới, chủ yếu không phải với ba chú nhỏ, mà cậu tính kế đối phó với bà đồng nát :

- Bà ơi, mấy đứa này ở trường cháu, chúng dám mang cả sách mới sắp học đi bán lấy tiền ăn quà...

Đúng như Tùng dự đoán, bà đồng nát phẩy tay :

- Chúng nó bán cho tao rồi... Việc gì đến mày !

- Đã đành là thế, nhưng mong bà thông cảm. Nếu cần chúng cháu xin gửi bà một nghìn, bà để cho tụi nó được mang sách về...

Bà đồng nát nghĩ gì không biết, gắt lên :

- Chúng mày định mua tranh của tao à, mấy đứa ranh con !...

Biết bị hiểu lầm, Mèo Con nghĩ phải dùng "bài tình cảm" mới xong được với bà chủ, cô dịu dàng đỡ lời :

- Bà ơi, ở nhà bà có cháu nào đi học không ? Chúng cháu cũng như cháu của bà. Cô giáo sai chúng cháu đi tìm mua sách học giúp các bạn đấy. Các bạn không có sách khổ lắm bà ạ, toàn phải đi chép bài... Trong khi đó, mấy đứa kia lại bán sách ăn quà, mà sách học của chính chúng nó đấy bà ạ...

Không ngờ, sách kế của Tuyết lay chuyển được bà chủ đồng nát ngay, bà đổi giọng, hỏi mấy chú bé :

- Có thật thế không !? Sao sách đang học mà chúng mày lại mang bán...

Ba đứa bé lặng im, không nói câu nào về nhận tội. Chúng kín đáo nháy nhau, định ù té chạy, nhưng Tuyết đã dịu giọng :

- Đợi chị mang sách ra cho. Đem về ngay nhé...

Rồi Tuyết tế nhị bỏ tờ bạc một nghìn xuống mặt thúng bà chủ, xách bó sách ra. Bà chủ gọi với lại :

- Này, cháu cầm lấy tiền đi, bà không lấy thế đâu... Cứ ngỡ là mấy đứa đi buôn sách, chứ cùng trường cùng lớp thì bảo nhau mà đem sách về đi. Hư thật, ai lại bố mẹ thì lo mua từng quyển, còn con thì mang đi bán! Về thưa với cô giáo để cô kỷ luật, cho từ nay chữa đi...

Tùng đưa bó sách cho một chú, còn mình ôm chồng sách vừa mua được, lễ phép cảm ơn, chào bà chủ rồi kéo Tuyết và bọn trẻ lặng lẽ rút quân khỏi trận đồ bát quái của vương quốc đồng nát. Nhìn năm đứa đi trên đường, ai cũng tưởng nhóm học trò rủ nhau đi mua sách học chuẩn bị cho ngày khai giảng sắp tới.

Sắp ra khỏi khu chợ đồng nát, chợt Tuyết Mèo con bảo cả bọn "Chờ tởm một lát" rồi chạy rẽ vào khu bày la liệt quạt, bàn là, đài, linh kiện, dây điện, ti-vi hỏng...

Tùng "khểnh" tranh thủ hỏi "cung" ba chú "tội phạm" :

- Bọn mày nhà ở đâu ?

- Em ở nhà B9, còn hai đứa kia... ngoài phố à...

- Cùng lớp à ?

- Vâng ! Chúng em đều ở lớp 5D.

Tùng đặt bó sách xuống đất, hỏi tiếp, để thăm tra :

- Lớp 5D cô nào chủ nhiệm ?

Thấy cả ba đứa bấm nhau không chịu nói, Tùng bắt nọn :

- Anh mày hỏi để kiểm tra xem các chú có nói dối không thôi, chứ không mách cô giáo đâu mà sợ. Nói đi, nếu không nói đúng tên cô chủ nhiệm, nghĩa là các cậu nói dối...

- Dạ, cô Thanh chủ nhiệm ạ.

- Thôi được, thành khẩn thế là tốt. Vậy anh hỏi tiếp : Sách này ở đâu ra mà mang bán ?

Vô tình đúng lúc ấy, có một toán học sinh, chẳng biết đi đâu, qua đường, thấy vậy xúm vào xem. Ba chú lỏi đang luống cuống, thì một đứa trẻ ở ngoài lên tiếng :

- A ! Thằng Thọ sút, chuyên giấu sách của bạn đấy !...

Chú bé cắt tóc ngắn - tên Thọ - giờ nắm đấm về phía đứa vừa nói :

- Cút đi ! Không việc gì đến chúng mày...

Thấy tình huống thuận lợi, chẳng phải hỏi han nhiều, chú ranh con đã bị lộ mặt nạ, Tùng nghiêm mặt :

- Im ngay ! Còn oan uống gì nữa mà chối cãi - rồi quay ra tụi trẻ xúm quanh - Anh biết tất cả rồi, các em đi chỗ khác chơi đi...

Rồi ngồi xuống cạnh ba chú bé, Tùng nói nhẹ nhàng :

- Tụi anh đi tìm mua sách giáo khoa, giúp các bạn không có sách học. Sao các em lại mang cả bó sách mới đem đi bán đồng nát thế kia ?

Không đứa nào trả lời. Hình như chúng nó thấy ngượng. Thọ sút, đứa có vẻ đầu trò nhất, chuyển giọng, nói :

- Bọn em cho anh tất cả đấy, chẳng lấy nữa đâu. Sách này chúng em học qua năm ngoái rồi...

- Được, thế là tốt, tụi anh có lấy, cũng chỉ để giúp các bạn có khó khăn không mua được sách ở trường thôi...

THU PHỤC TIỂU ĐỆ MỚI

Ba đưa nhỏ thấy có vẻ xuôi xuôi, toan chào ông anh ra về, Tùng "khểnh" ngăn lại :

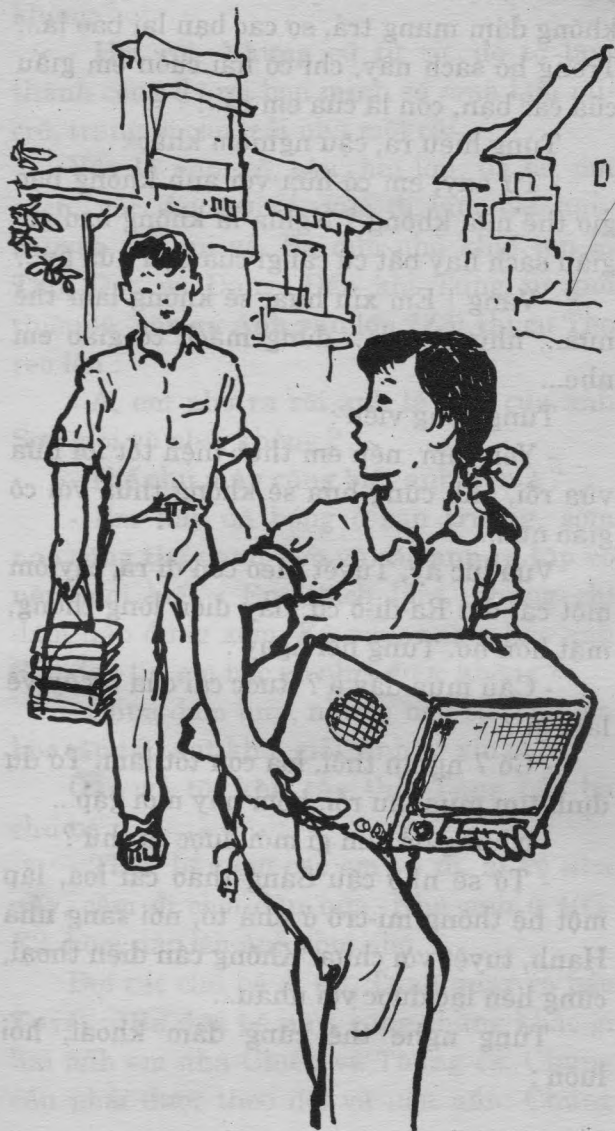
- Khoan, điều này mới quan trọng. Ba chú phải trả lời cho anh biết rồi mới về được: Các chú bán lấy tiền để mua gì ? Lấy sách của ai, nhiều lần chưa ? Phải nói cho thật. Anh hứa sẽ không thưa cô giáo đâu.

Thọ "sút" ngập ngừng :

- Dạ, em giấu sách của các bạn giờ ra chơi, rồi mang về luôn, tích lại cùng với nhiều sách cũ của em, mới đem bán,... nhưng từ trong năm học cơ a...

Tùng nghĩ : Thằng này chứng tỏ chưa ý thức được việc nó làm xấu và hại đến thế nào, cũng non gan thật, chưa gì đã tông tộc khai hết. Nghĩ cũng tội chúng nó thật, chú bé còn ngây thơ, dại dột quá. Có nói, có phân tích bây giờ, các cậu cũng chưa thể hiểu hết ngay được, Tùng bảo :

- Những bạn bị em giấu sách sẽ học bằng gì ? Muốn học và làm bài tập phải đi chép, đi mượn, em có biết không ?

- Có à ! Lúc đầu em chỉ đùa,... sau không dám mang trả, sợ các bạn lại bảo là... Trong bó sách này, chỉ có hai cuốn em giấu của các bạn, còn là của em cả...

Tùng hiểu ra, cậu nghiêm khắc :

- Từ nay, em có hứa với anh không bao giờ thế nữa không ? Nghĩa là không bao giờ giấu sách hay bất cứ cái gì của bạn nữa ấy...

- Vâng ! Em xin hứa, sẽ không làm thế nữa... nhưng anh... đừng mách cô giáo em nhé...

Tùng động viên :

- Yên tâm, nếu em thực hiện tốt lời hứa vừa rồi, anh cũng hứa sẽ không thưa với cô giáo nữa...

Vừa lúc ấy, Tuyết Mèo con đi ra, tay ôm một cái đài Ra-di-ô cũ, dây điện lòng thòng, mặt hớn hờ. Tùng hỏi ngay :

- Cậu mua đấy à ? Rước cái của nợ ấy về làm gì ?

- Có 7 nghìn thôi, loa còn tốt lắm. Tổ dự định tìm mua lâu rồi, hôm nay mới gặp...

- Nhưng để làm gì mới được cơ chứ ?

- Tổ sẽ nhờ cậu Sáng tháo cái loa, lắp một hệ thống mi-crô ở nhà tổ, nói sang nhà Hạnh, tuyệt vời chưa. Không cần điện thoại, cũng liên lạc được với nhau...

Tùng nghe thế cũng đam khoái, hỏi luôn :

- Thế trong đấy còn ai bán cái nào nữa không ?

- Hết rồi. Nhưng cứ từ từ, để tổ làm thành công đã rồi bọn mình sẽ mua làm mi-crô, trang bị cho mỗi nhà một cái...

Vậy là năm cô, cậu, hai lớn, ba bé, ôm sách, vác đài trở về, vừa đi vừa hỏi han, chuyện trò vui vẻ. Ba đứa nhỏ khai tên là Thọ, Đạo và Đang. Đến khi Tùng tự giới thiệu là "cán sự Anh văn lớp 7Z3" thì cu Thọ reo lên :

- À, em nhớ ra rồi anh là bạn của anh Sơn giỏi võ phải không ?

- Thế chú mày cũng biết anh Sơn à ?

- Em hay đá bóng ở sân trường, sớm nào cũng thấy anh Sơn và các anh ra tập võ nên mới biết... Em thích lắm, nhưng chỉ dám nấp đứng xem. Kỳ này, anh... bảo anh Sơn dạy tụi em học võ nhé, được không ?

- Chưa dám hứa, nhưng nếu các chú em học tập tốt, đạt khá, giỏi, anh sẽ xin cho...

Gần về tới khu tập thể, Tùng bảo ba chú bé :

- Thôi, bây giờ các em về đi, ai về nhà nấy, cấm đi chơi đâu nữa. Nhà anh ở 405-E2, hôm nào lên anh chơi nhé...

Đợi các chú bé đi rồi, Tùng quay ra bảo Tuyết : "Ba đứa bé này, cũng chẳng khác gì hai anh em nhà Chiến và Thắng cả. Chúng cần phải được theo dõi và uốn nắn. Chúng

chỉ là những đứa trẻ ngây thơ, nhưng nghịch ngợm và chưa ý thức nổi việc mình làm".

Đến ngã ba, hai cô cậu chia tay, chúng thỏa thuận Tùng mang sách về nhà, buổi họp tối sẽ báo lại với nhóm. Còn Tuyết, cô rẽ ra con đường đi tới nhà Sáng "lợn".

115

MUỘT KẾ CỦA HẠNH "CHÈ ĐẬU"

Cùng trong ngày hôm đó, cũng phải kể đến hoạt động của hai anh em "nuôi" Sơn "mặt già" và Hạnh "chè đậu" một chút, vì cuộc điều tra của cặp trinh sát này xảy ra nhiều tình tiết ly kỳ ra phết nhé.

Khác với Tùng và Tuyết, Sơn "mặt già" và Hạnh "chè đậu" chẳng nghĩ đến chuyện tìm vương quốc vương cung đồng nát gì, quan điểm của hai cô cậu này là chỉ dạo quanh khu tập thể, gặp người bán đồng nát

nào thì vận động họ không mua hàng của trẻ con. Thế thôi. Nhưng rồi đi suốt buổi sáng, "anh em" nhà "mặt già" chẳng thấy bóng dáng bà đồng nát nào, bàn nhau kéo về nhà Sáng "lợn" hỏi thăm tình hình. Trên đường đi, hai đứa lại gặp Minh "tổ cú" và Sơn "sợ" vừa ở trụ sở công an về, thế là tất cả rủ nhau đến nhà Sáng. Đến nơi, thì vừa đúng lúc Sáng "lợn" và Quang "sợ" vừa khai thác được nguồn tin mới ở hai anh em Chiến - Thắng như chúng ta đã biết. Sáu trinh sát chụm đầu bàn kế hoạch "tác chiến" mới. Sáng đề đạt :

- Trước hết, phải tìm cho ra đứa mặc áo ca-rô "ăn chặn" của hai chú lỏi.

Sơn "mặt già" nói ngay :

- Cứ theo đúng như hình dáng vừa tả, thì có thể tay mặc áo ca-rô ấy ở gần nhà tớ...

- Nhưng làm sao bắt hấn nhận tội được
- Quang đảm chiêu.

Hạnh "chè đậu" đề đạt :

- Tớ có một mưu kế thế này, nhưng phải thực hiện khá công phu thì mới đưa nó vào bẫy được...

- Kế thế nào ? Nói luôn đi... - Sơn "mặt già" giục.

- Ngay cả khi hai nhóc Chiến và Thắng có bị nhốt ở nhà, nhưng nếu không có hàng đồng nát đi qua rao, thì cả Sáng và Quang cũng khó lòng hy vọng chúng có biểu hiện gì

tái phạm. Với tên áo ca-rô cũng vậy. Cho nên, phải bày mưu thế này... Cậu Minh về nhà nhờ bé Long đóng vai đưa trẻ buộc đồ vào dây gọi đồng nát bán, tớ sẽ quấy gánh ra đóng vai bà mua đồng nát. Hai cậu Sơn "sợ" và Sáng thì phục nấp theo dõi. Còn anh Sơn "mặt già", phải tìm mọi cách về nhử tên áo ca-rô đến khu vực dưới ban công nhà cậu Minh. Khi tên áo ca-rô đến nơi, màn kịch của bé Long trên tầng và tớ bắt đầu diễn. Nhớ bảo bé Long buộc dây bán cái gì giá trị một chút cho hấp dẫn, tớ sẽ trả giá cao... Ngựa quen đường cũ, thế nào tên áo ca-rô cũng "mắc bẫy" cho mà xem. Lúc đấy, các cậu chỉ việc tóm, trấn áp, là nó phải khai lần ăn chặn trước ngay thôi mà...

Nghe Hạnh trình bày phương án, quả cũng công phu và hấp dẫn, các trình sát đồng ý ngay, giục nhau chuẩn bị thực hiện luôn. Nhưng Sơn "mặt già" vẫn áy náy:

- Tớ chỉ còn phân vân một điều, chưa chắc chắn tay áo ca-rô gần nhà tớ là đứa áo ca-rô ăn chặn hai anh em Chiến - Thắng. Bây giờ, theo tớ, chỉ còn một cách chắc ăn nhất để xác định là: cậu Sáng đón một trong hai đứa - Chiến hoặc Thắng cũng được, đi theo tớ về nhà. Sau đó cho cu cậu "nhận mặt" tên áo ca-rô, nếu xác định đúng hấn rồi, thì mình mới tiến hành phương án đưa hấn vào bẫy... Các cậu thấy thế nào...

- Ô kê! - Sáng "lợn" đồng ý - để tớ sẽ tìm cách đón bé Thắng đi một lúc. Cậu Sơn "mặt già" đi cùng tớ luôn...

Cả bọn thống nhất chờ kết quả xác định tên mặc áo ca-rô xong, mới thực hiện các bước tiếp, theo kế hoạch của Hạnh.

*

Chẳng biết Sáng thuyết phục, ăn nói thế nào, bà mẹ cũng đồng ý để bé Thắng "đi chơi với anh" một lúc. Sơn "mặt già" mượn chiếc xe đạp của Hạnh đèo ngay bé Thắng về nhà. Vừa hay đi qua ngõ, thấy cửa nhà cậu hàng xóm mặc áo ca-rô để ngõ, Sơn dừng xe, ghé mắt quan sát. Cậu chàng mặc áo ca-rô đang loay hoay làm gì bên cái bể cá cảnh ngoài vườn, Sơn nháy mắt, ra hiệu cho cu Thắng, bảo:

- Em nhìn cho kỹ nhé, xem anh kia có phải là cái anh đã lấy tiền bán vỏ chai và lon bia của "mình" hôm trước không? Anh bé cao lên mà xem, nhớ im lặng, không được nói to đầu nhé...

Rồi Sơn nhẹ nhàng bế, nhắc bé Thắng cao trên bụi rào cây, nín thở chờ đợi. Bé Thắng chỉ chột nhìn thấy anh chàng nọ, đã vội gật đầu lia lịa. "Mặt già" chỉ cần có thế,

cậu mau chóng đèo em bé trở lại, vừa đi vừa hỏi :

- Có đúng anh đấy không ?
- Đúng rồi, em nhớ mà. Thế sao anh không đòi tiền cho tụi em ?
- Cứ yên trí, bọn anh sẽ đòi...

116

MÀN DIỄN CỦA BÉ LONG VÀ CÚ PHANG HỤT... MAY MẮN

Sáng đưa trả cu Thắng về nhà, không quên mua cho em gói bánh "bim bim", rồi quay lại cả bọn. Sơn "mặt già" trình bày luôn :

- Giờ đã xác định chắc chắn chính kẻ ăn chặn xấu chơi ở gần nhà tớ rồi, ta bắt tay vào màn diễn theo phương án của Hạnh được rồi đấy. Nhưng phải cực kỳ nhịp nhàng, ăn khớp mới được.

Hạnh nói luôn :

- Anh Sơn "mặt già" có thể cho biết chắc chắn, độ bao nhiêu thời gian, thì anh có thể nhử được tay áo ca-rô kia đến dưới nhà Minh "tổ cú" không ?

Sơn "mặt già" bấm đốt ngón tay, tính tính toán toán lẩm nhẩm mãi, làm Sáng "lợn" sốt ruột :

- Làm gì mà cứ như thầy bói bấm quẻ thế ! Ước lượng trong bao lâu thì cứ nói luôn đi...

- Để yên cho người ta tính đã nào, - Sơn vẫn lẩm nhẩm - đã tính toán là phải chính xác chứ...

Phải đến mấy phút sau, Sơn "mặt già" quay lên :

- Đúng... một tiếng đồng hồ nữa, tớ sẽ "điều" nó, bằng cách nào mặc tớ, đến địa điểm cần thiết !

- Làm gì mà những một tiếng ! - Minh "tổ cú" sốt ruột.

Sơn "mặt già" chắc chắn :

- Không ít hơn được. Tớ còn nhiều việc phải chuẩn bị lắm. Nó quen mặt, tớ phải cải trang thì mới ổn...

Hạnh "chè đậu" tán thành :

- Đồng ý ! Một giờ cũng không lâu đâu. Mọi người cũng phải có thời gian chuẩn bị chứ. Bây giờ cụ thể thế này : Cậu Minh về "tập huấn" sơ qua bé Long ở nhà, chuẩn bị

sẵn dây dợ, hướng dẫn nó cách nói cho thật tự nhiên. Tốt nhất, cậu phải ở ngay cạnh bé Long, vừa làm nhiệm vụ "nhắc vở", vừa giữ chân để nó khỏi ngã, ban công nhà cậu không có lồng sắt, phải đề phòng và bảo đảm an toàn tuyệt đối. Còn cậu Sơn "sợ" và Sảng, như đã nói, đúng 45 phút nữa, phải có mặt ở chỗ phục kích, sẵn sàng chiến đấu. Tớ cũng phải về chuẩn bị quang gánh, cái trang nữa chứ. Đúng 50 phút sau đây, "bà đồng nát" sẽ bắt đầu túc tắc rao hàng đấy...

*

Các trinh sát tản đi mỗi người một việc, chuẩn bị cho màn kịch sắp đóng. Nhưng có lẽ khó khăn nhất là Sơn "mặt già", mặc dù cậu đã có phương án riêng trong đầu từ lúc bấm tay tính thời gian, nhưng cụ thể sẽ làm gì để nhử được cậu hàng xóm đến khu nhà Minh, thì nó vẫn chưa nghĩ ra cách nào cả.

Sơn "mặt già" ngồi ngẫm nghĩ, rồi chẳng biết định tính sao, nó chạy vào nhà, mở tủ lấy cái kính đen của bố, rồi rào bước ra hàng... cắt tóc.

Vừa ngồi vào ghế, trước tấm gương, Sơn giục :

- Ông cắt nhanh cho cháu, đầu cua, nhưng bảo đảm chỉ trong vòng nửa tiếng phải xong đấy nhé...

Ông thợ cắt tóc, vốn đã quen cậu chủ quán karaôkê, ngạc nhiên :

- Sao hôm nay lại cắt tóc cua à ?

Sơn nói dối cho qua :

- Cháu chuẩn bị khai giảng, bố cháu bảo cắt thể cho... mát... Ông làm nhanh cho cháu đi...

Ông cắt tóc vừa choàng khăn vừa cười, lẩm bẩm :

- Chịu các cậu học trò bây giờ, thay đổi "mốt" luôn xoành xoạch, chẳng biết thế nào mà theo cho kịp...

Chỉ hơn mười lăm phút sau, cái đầu cua của Sơn "mặt già" đã được cắt xong, trông cụt lùn thật ngộ nghĩnh. Sơn nhìn trong gương, không nhận ra mình nữa, nhưng cậu tỏ vẻ rất yên tâm. Trả tiền ông thợ cắt tóc xong, Sơn rút cặp kính đen của bố ra đeo thử. "Trời ! Tuyệt ! Làm sao ai có thể bảo đây là Sơn "mặt già" ! Có tài thánh cũng không thể nhận ra mình". Cậu hơn hờ bước ra đường luôn với cặp kính và cái đầu mới, nghênh ngang đi, cứ làm như ta đây đã trở thành người khác rồi không bằng.

Thật ra thì đã lâu, các vụ án Sơn không được giao làm vai trò gì chủ chốt lắm, tuy chẳng nói ra, nhưng Sơn rất muốn có thời cơ

nào đấy, làm một điều gì bất ngờ khiến cả bọn phải kinh ngạc, lẽ lười thán phục. Cứ xem với ý định như thế, chúng tỏ cậu chủ quán karaôkê nhà ta, cho dù rử rỉ rừ rì, suốt ngày chẳng nói một câu, mà cũng có máu trình sát hình sự đấy chứ. Cho nên hôm nay, cái quyết định húi đầu cua vừa lóe lên, là cậu thực hiện ngay. Sơn "mặt già" xăm xăm bước về phía con đường có ngôi nhà của tay mặc áo ca-rô hàng xóm...

*

Đúng 45 phút sau, các trình sát đã ai vào việc nấy. Minh "tổ cú" dặn dò, "tập huấn" bé Long kỹ lưỡng mọi chi tiết. Cậu chuẩn bị một sợi dây dài, còn ròng thử từ ban công xuống đất trước xem đã đủ tới chưa. Đầu sợi dây, Minh buộc hẳn một cái rá con chằng quang treo. Mấy thứ đồ định giả bán là một loạt cờ lê, mỏ lết, săm xe đạp, nắp phích, ca nhôm... Minh bấm đồng hồ, ngồi thụt thấp xuống, một tay giữ chân bé Long, mắt sốt ruột nhìn qua lỗ gạch hoa, chờ đợi.

Bé Long đứng trên mặt cái ghế, nửa người cao hẳn lên thành ban công, làm ông anh lo lắng, tay luôn tóm chặt cổ chân bé

Long. Khổ thế, nhưng bé Long phải đứng cao thế thì mới thực hiện nổi màn kịch do ông anh đạo diễn. Nó chẳng hiểu gì, nhưng tỏ vẻ thích thú lắm, mắt cứ nhón nhác nhìn ra ngoài trời chờ "bà đồng nát". Mọi khi, chỉ cần ngoái cổ ra ngoài nhìn một tí, là bé Long đã bị Minh nạt mắng gọi vào rồi. Nên hôm nay, được tự do trèo ghế thoải mái, cu cậu khoái lắm. Giữ chân cậu em mãi, tay mỗi dừ, Minh "tổ cú" bèn nghĩ ra một kế. Minh chẳng nói chẳng rằng, bế bé Long xuống đất, lấy thêm sợi dây dù buộc vào cổ chân cậu em, làm thằng bé hoảng sợ hét lên: "Anh định làm gì thế, sao lại trói chân em ?". Minh dỗ dành : "Anh có trói đầu, buộc dây vào cho em khỏi ngã đấy thôi". Có sợi "dây an toàn" rồi, Minh "tổ cú" lại bế bé Long đứng lên ghế, buộc một đầu dây vào cánh cửa đằng sau, giật giật thử mấy cái, cậu yên tâm để cu Long đứng một mình, không còn lo nó... rơi xuống đất nữa.

Ở phía dưới, Sáng "lợn" và Sơn "sọ", mỗi đứa chọn một khoang cầu thang, nép mình phục sẵn. Cứ nghĩ Hạnh "chè đậu" cất đặt chớp nhoáng chẳng kịp suy tính gì, nhưng, quá là cử Sáng và Sơn "sọ" vào chân này không phải không có lý của nó. Cả nhóm, ngoài Sơn "sọ" là võ sư ra thì không nói nữa, nhưng còn lại, to con và cũng đánh đấm khá

hơn cả thì chỉ có Sáng "lợn. Hai ông tướng này lo việc bắt tội phạm thì đứng sở trường quá còn gì.

Xa xa, ngoài ngã đường rẽ vào khu nhà Minh, có tiếng rao :

- Ai nhôm đồng sắt vụn, vỏ chai, giấy cũ bán... không ! Bàn là quạt hỏng dép nhựa bán không...!

Tiếng rao lanh lảnh, lại hóa làm cho Minh "tổ cú" và cả Sáng "lợn", Sơn "sọ" ở dưới đâm lo. "Chết cha ! Bây giờ bà đồng nát thật đến thì tình huống phức tạp đây". Minh khẽ nhắc bé Long :

- Bình tĩnh nhé, đừng gọi vội, để xem là "bà đồng nát" nào đấy...

Tiếng rao gần và rõ dần. Chỉ còn cách mấy chục bước, một người quẩy đôi thùng to, đội nón rách, trên miệng thùng vắt vèo mấy cái lốp xe đạp hỏng, một ít báo cũ và linh tinh các thứ xoong nồi nhỏ nhem. Bấy giờ Sơn, Sáng, và cả Minh ở trên ban công nhìn qua lỗ gạch mới nhận ra : " bà đồng nát" kia chính là Hạnh "chè đậu". Cô nàng lấy cả cái gì bôi lên mặt hay sao ấy, nên trông lọ lem, nhếch nhếch lắm. Minh "tổ cú" thâm khen : "Khá ! Khá thật ! Mà nó rao thế nào đến mình cũng không nhận ra tiếng nó nữa...". Nhưng rồi, Minh lại lo, chẳng biết cái thằng áo ca-rô đã đến chưa, cu "mặt già" liệu có "điều" nổi nó về đây không ?

Không như được nó đến, thì mọi điều chuẩn bị - cả "bà đồng nát" giả, cả bé Long... đều chẳng có ích gì, vô nghĩa hết.

Nhưng, đáp lại sự lo lắng của ba chàng trinh sát, từ đầu đường bên kia, ngược chiều đi của "bà đồng nát" Hạnh, một cậu bé mặc áo ca-rô đang đủng đỉnh đi đến, mắt ngó nghiêng khắp hai bên dãy nhà như người đi tìm ai. Minh đang moi mắt quan sát, thấy cậu ta, mừng lắm. "Cu "mặt già" khá thật, "điều" được chú ca-rô đến đây, phải nói là siêu đấy !" Rồi cậu quay về bé Long, thăm thì :

- Bé Long chuẩn bị nhé, cầm sẵn dây đi. Khi nào anh bảo "bắt đầu !" thì em làm như đã dặn nhé...

Tiếng rao của "bà đồng nát" ngày càng rõ và gần hơn, Minh theo dõi từng bước đi của Hạnh. Khi cả Hạnh và cậu mặc áo ca-rô đi ngược chiều tiến đến nhau, chỉ còn khoảng cách chừng 60 mét - nghĩa là chỉ độ 30 mét nữa thì cùng gặp nhau trên đường, Minh mắt vẫn chăm chú nhìn qua lỗ gạch hoa ban công, vẫy tay ra hiệu cho bé Long :

- Bắt đầu !

Nhận được lệnh, bé Long ơ ơ gọi :

- Bà đồng nát ơi..., bà đồng nát...

- Ai gọi đấy... ấy... - Hạnh đáp và nhìn lên.

- ...Bà có mua sắt, nhôm không ? - bé Long hỏi xuống.

- Có... Mang xuống đây, nhiều không ?

- Nhiều lắm, đủ các thứ... Nhưng cháu không xuống được ! Bố mẹ cháu khóa cửa nhốt cháu trong nhà...

- Thế thì gọi làm gì...

- Cháu buộc dây thả xuống, bà cân rồi trả tiền để cháu kéo lên nhé...

- Được, thả xuống đi...

Bé Long nhanh nhẹn cúi lấy cái rá để sẵn các "đạo cụ" chuẩn bị từ trước, thả dần sợi dây xuống đất...

"Bà đồng nát" đặt gánh, chạy ra đón cái rá, trong khi tay mặc áo ca-rô tò mò đứng lại nhìn từ bên kia đường. Hạnh lôi cái cân đĩa ra, cân rất nhanh, rồi đổ ào một lô xích xông các thứ lật vật xuống một thùng, thả cái rá lung liêng trở lại, gọi với lên :

- Còn gì thả xuống bán luôn cả thế, rồi tao trả tiền...

- Nhà cháu còn nhiều thứ lắm (Minh "tổ cú" thấy Hạnh hỏi bé Long ngoài "kịch bản" đã định, vội quay ra "nhắc vở"), nhưng bà cứ tính tiền chỗ ấy đi đã, bao nhiêu ?...

Dưới này, liếc thấy tay mặc áo ca-rô đã bị cuốn hút vào câu chuyện, Hạnh cố nói to :

- Tất cả chỗ này 4 nghìn bảy, tao trả chẵn 5 nghìn...

- Bà để tiền vào rá cho cháu kéo lên...

Hạnh lấy mớ tiền lẻ, cũng chẳng biết là bao nhiêu, cố tình loay hoay cầm chiếc rá, như không biết để vào đâu. Rồi cô gọi lên :

- Để tiền vào đây, gió bay mất, tao không chịu trách nhiệm đâu nhé... - rồi Hạnh nói nhấn mạnh - xuống đây mà lấy, hay nhờ đứa nào mang lên cho có phải hơn không !...

Bé Long nói xuống ngay :

- Đã bảo cháu bị nhốt trong nhà mà, mới lại làm gì có ai mà cháu nhờ... Thôi bà cứ bỏ tiền vào rá ấy, bay thì cháu chịu, nhanh lên...

Tên ăn chặn xấu chơi áo ca-rô giờ mới hiện nguyên hình, nắm ngay lấy thời cơ ngon lành hiếm có, rảo bước về phía "bà đồng nát", rồi quay lên nói với bé Long, giọng rất xởi lời :

- Em cứ ở trên ấy, để anh mang tiền lên cho. Anh... cũng lên đây bây giờ đây mà... - rồi cậu ta vừa nói vừa cầm mớ tiền lẻ trong cái rá - để cháu mang lên cho nó cho...

Nấp sau bờ tường, cả Sáng "lợn" và Sơn "sọ" đều thầm bật cười, vì chính tay mặc áo ca-rô cũng không nhận ra Hạnh, phải gọi cô bé bằng "bà". Khoái thật. Phải công nhận chỉ "chè đậu" nhà ta cải trang khéo thật.

Tên ăn chặn - mặc dù lần này chưa biết có ăn chặn nữa không - cầm được tiền rồi,

vội vã đi về lối cầu thang, còn gọi với lên bé Long :

- Dội nhé, anh mang lên ngay đây...

Ở trên gác, Minh "tổ cú" nhanh chóng cời dây cổ chân, bế bé Long xuống đất, "giải phóng" cho cậu em, bảo : "Nhiệm vụ của em đến đây là hết rồi, ngồi trên nhà chơi nhé", rồi cậu vội vã ra mở cửa, lao xuống cầu thang, sẵn sàng hỗ trợ Sơn "sọ" và Sáng bắt tội phạm...

Còn dưới nhà, Sáng và Sơn "sọ" lập tức chia làm hai cánh, chặn hai đầu cầu thang, sau khi tên ăn chặn vừa đi vào xong...

Thật đúng như dự đoán, tên ăn chặn chỉ làm bộ giả vờ đi vào lối cầu thang, nhưng nào có lên gác. Nó vào cửa này, rồi đi thẳng ra lối cửa kia, hai tay đút túi, dang hoàng chẳng tỏ ra sợ sệt lên lút gì. Có lẽ nó biết chắc, chú bé trên ban công đã bị nhốt thực sự, chẳng làm sao có thể ra ngoài mà đuổi theo mình được.

Nhưng, vừa bước ra khỏi khoang cầu thang phía bên kia, tên mặc áo ca-rô dừng lại mấy giây để ngó lên ban công sau nhà, thì, bất thành linh, một bàn tay đập mạnh lên vai nó, cùng một lời khô gọn :

- Đứng lại đã !

Kẻ ăn chặn thốt mình nhìn lại. Sau lưng nó, một ông bạn, chỉ hơn nó cái đầu,

nhưng to con, thân hình nở nang trong chiếc áo thun cộc tay. Đó chính là Sơn "sợ".

- Cậu định đi đâu đấy ? Mang tiền lên hộ thằng bé, sao lại đi đường này ? Nó ở trên tầng 4 cơ mà !...

Tên ăn chặn định thân, cái bữa :

- Tiền nào... vớ vẩn... tôi chẳng mang hộ ai hết...

Thấy thằng áo ca-rô giở trò "chày cối", Sơn "sợ" đang chưa biết xử trí thế nào, thì từ trong khoang cầu thang, "bà đồng nát" Hạnh xuất hiện, Sơn như vớ được chứng cứ, tay vẫn nắm vai tên nọ, nói luôn :

- Kia, có "bà đồng nát" đây rồi, còn chối được không !...

Hạnh cũng bỏ nón, tụt cái khăn vuông đen trên đầu ra, tấn công tiếp :

- Đừng có chối cãi ! Cậu vừa nhận mang tiền lên cho chú bé, lại định cuôm luôn, chuẩn phỏng ? Sao lớn mà xấu chơi với trẻ con thế...

- Biết điều bỏ tiền ra, mang lên trả thằng bé ! - Sáng "lợn" và cả Minh "tổ cú" cũng vừa xuống đến nơi, xúm vào góp thêm.

Và nữa, bé Long, hình như đoán các anh chị có gì không bình thường trong "màn kịch" này, cũng đã lò dò theo ông anh xuống đến nơi. Vừa nhìn thấy tay mặc áo ca-rô, bé Long cuống quýt :

- Anh kia, trả tiền em đây ! Tiền của bà đồng nát trả em chứ ! Anh định chạy trốn à!...

Kẻ ăn chặn hết sức ngạc nhiên. Đầu tiên là thấy "bà đồng nát" chỉ là một cô bé học sinh, sau thấy cùng lúc ba cậu nữa quây đến, mặt mũi sát khí hằm hằm, lại thêm cả chú bé vừa kêu "bị nhốt ở trong nhà" cũng xuống được tới đây. Nó mới chợt nghĩ ra : "Thôi, thế là mắc bẫy rồi, bọn họ cùng hội cùng thuyền với nhau cả. Còn chối cãi làm sao được nữa...!" Nó rũ người, móc tay trong túi lấy ra mớ tiền, đưa cho Hạnh, run run :

- Các anh chị đã biết hết cả rồi... Em xin trả lại tiền cho chú bé đây...

Thế là, màn biểu diễn do Hạnh "chè đậu" viết kịch bản đã kết thúc. Kẻ ăn chặn xấu chơi đã bị bắt quả tang. Theo đề nghị của Minh, tất cả bọn "giải" tay áo ca-rô lên nhà cậu để lập biên bản. Hạnh "chè đậu" quấy cả gánh đồng nát giả lên tầng. Đến nơi, cô bảo bé Long :

- Em cất những thứ đồ lúc nãy vào chỗ cũ đi. Gớm, chọn toàn thứ nặng như cùm cã, đến đồng nát thật người ta cũng chả mua đâu...

Cả bọn cười, còn tên ăn chặn càng hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. "Ra thế, tất cả đều do họ bố trí sẵn... Hèn chi mà mình chẳng sa bẫy".

Biên bản được lập rất nhanh. Tên ăn chặn, lại thoáng nhìn ở gian trong, có treo một bộ sắc phục công an, có mũ lưỡi trai, quần hàm hằn hoi, nó sợ tái mặt, người run như cây sậy. Cho nên, chỉ sau mấy câu "bắt nọn" của Sáng "lợn", nó nhận ngay đã "ăn chặn" lần trước của hai anh em Chiến và Thắng trên chuồng cạp tầng 4 lô nhà đầu khu tập thể. Nó khai tên là Tống, ký vào biên bản và cam đoan sẽ mang tiền lên trả lại hai anh em nhà kia, xin lỗi chúng, chỉ "xin các anh đừng bắt em phải lên đồn công an" thôi.

*

Mọi việc tưởng như vậy là xong. Kê ăn chặn đã nhận tội xấu chơi. Biên bản và giấy cam đoan đã được lập, các trình sát nhà ta hoàn thành bước một của kế hoạch đề ra... Nhưng, lại xảy ra một sự kiện nho nhỏ, thật tức cười, làm các cô cậu nhà ta cứ nhớ mãi.

Số là thế này : Xong xuôi mọi việc, chuẩn bị giải tán ra về, Hạnh "chè đậu" bèn nghĩ ra một hình thức "kỷ luật" tay ăn chặn, bảo :

- Bây giờ, chúng tớ cho cậu về, nhưng với điều kiện cậu phải quấy hộ "chị" đây

gánh "đồng nát" giả này về nhà chị, ở khu E, rõ chưa ! Không nộp cậu cho công an, "kỷ luật" thế là nhẹ lắm rồi ! Thôi, gánh lên, đi trước đi... tụi này đi sau...

Tên áo ca-rô ngoan ngoãn đặt đòn gánh lên vai, quấy đôi quang thúng bước ra cầu thang. Nó chưa quen gánh, nên vừa bước xuống, bên thúng đằng sau bị vướng bậc thang, đổ lật nhào, rơi ra trăm thứ bà rần, xoong chảo, nồi niêu, chậu thúng, vỡ cũ, cả mấy cái rế và chiếc chổi lúa quét nhà nữa. Cả bọn được một trận bò lăn ra cười. Sáng "lợn" bình luận :

- Có lẽ trên đời chưa có một loại đồng nát nào lại đi mua các thứ chổi cùn rế rách như thế này bao giờ...

Tên ăn chặn vội vàng thu nhặt các thứ vào thúng, tiếp tục gánh đi. Oái oăm, còn sót lại cái chổi lúa có cái cán gỗ ngắn (chắc hẳn cũng không nghĩ trong gánh đồng nát lại có cả chổi quét nhà, nên không nhặt), nên Hạnh đành cầm cái chổi, cùng cả bọn xuống thang, rồi lững thững đi sau đôi quang gánh, cách chừng vài chục mét, mặt vênh lên vẻ đắc thắng lắm...

Các trình sát đã chia tay, ai về nhà nấy, chỉ còn lại cậu áo ca-rô quấy gánh và Hạnh "chè đậu" về một đường. Hạnh gọi lên, giục :

- Muốn về sớm, thì đi nhanh lên, không phải cứ bò ra đường thế đâu...

Tay mặc áo ca-rô đã thực sự sợ uy mấy anh chị lạ lòng này, chẳng là lại thấy rơi đúng vào nhà có công an, nên cậu ta cuống quýt vâng dạ từ lúc được về, giờ lại thấy Hạnh nghiêm giọng giục, nó rảo bước đi nhanh dần, rồi như vừa gánh vừa chạy trên đường. Đằng sau, Hạnh "chè đậu" cứ tùm tùm cười. "Hay thật ! Phàm những thằng ăn gian cũng thường hèn hạ, yếu bóng vía nhất hạng..."

Thấy tay áo ca-rô gánh chạy nhanh quá, Hạnh cũng đâm lo. "Không khéo nó đi trước, rẽ vào đâu mất thì..." - Nghĩ vậy, cô cũng sai bước ma-ra-tông cầm chổi chạy theo...

Ngang gần chỗ cái quang gánh đang chạy, có tiếng loạt soạt trong bụi cây ven đường, mấy lùm cây rung rinh, chuyển động, rồi một cái đầu cua thò ra...

Lại thêm một nhân vật bất ngờ xuất hiện. "Rất có thể là một tay đồng bọn phục ngang đường, hỗ trợ để đánh tháo cho tên ăn chặn kia cũng nên". Hạnh dẫn bước chạy tới, tay lăm lăm cái chổi lúa có cán, cầm ngược lại để sẵn sàng đối phó. Cái đầu cua ngó ngoáy, lắc lư nhìn về hai phía, rồi bất ngờ toài người chui ra khỏi bụi cây, định lao theo tên áo ca-rô đang gánh chạy...

Không kịp suy nghĩ thêm, Hạnh đã kịp lao tới, giơ thẳng cán chổi lên, nhằm vào cái

đầu cua, bổ xuống... Trong khoảnh khắc tấn công ấy, bỗng cái đầu cua ngoái lên, kêu thất thanh :

- Ấy... ấy... làm gì thế... anh đây... Sơn "mặt già" đây mà !...

Hạnh kịp thời chùn tay lại, nhưng cái cán chổi cũng đã theo đà vòng cung, đập xuống cái đầu cua, nghe đánh "cốp" một cái. Dù đã nương tay cán chổi, nhưng cú phang cũng còn đủ lực để cái đầu cua kia có thể sung lên bằng... quả táo là ít. Nhận ra ông anh "mặt già", Hạnh buông cái chổi, ngồi thụp xuống, ôm lấy đầu Sơn, xoa lấy xoa để vào chỗ vừa bị cái cán chổi "hỏi thăm".

- Trời ơi, sao anh lại ở đây ? Mà đầu tóc làm sao mà trông kỳ cục thế ?... Có đau không ?...

Sơn "mặt già", chắc cũng đau, nên cứ ngồi yên để cho cô em xoa đầu, mặt nhăn nhó :

- Không ! Không đau lắm... Nhưng phải đuổi theo đã, không nó chạy mất bây giờ. Để quang gánh ở đâu mà lại để nó cuôm gánh đi thế...

Rồi cậu định đứng lên, tiếp tục đuổi theo tên ăn chặn. Hạnh giữ Sơn lại, giải thích :

- Không phải nó lấy đầu, Hạnh bắt nó gánh về nhà đấy... Khỏi lo...

- Thế mà làm người ta cứ tưởng - Sơn xoa xoa đầu, càu nhàu - Bắt nó gánh, thì làm sao mà phải đuổi theo, cứ như là bắt trộm ấy, ai mà không nhầm...

Hạnh nói để Sơn "mặt già" yên tâm :

- Mọi việc xong xuôi cả rồi, đúng như dự định. Nhưng anh làm thế nào mà "nhử" được nó đến đây đây ? Siêu thật...

Sơn "mặt già" hơi phồng mũi, mặt đỏ nhẵn nhớt hơn :

- Bí mật ! Anh sẽ tiết lộ sau...

117

CÁI ĐÀI "CHẾT" VÀ CON CHUỘT "SỐNG"

Trở lại với tổ trình sát Tùng "khềnh" và Tuyết Mèo con. Ngoài phát hiện thêm một chú lỏi bán sách giáo khoa, mua được mấy chục cuốn chuẩn bị cho "Tủ sách giúp đỡ các bạn khó khăn", Mèo Con còn mua thêm được một cái đài hồng như chúng ta đã biết.

Ngay chiều hôm ấy, Tuyết ôm cái đài sang nhà Sáng "lợn".

- Cậu vác cái gì đi đâu đấy ? - Sáng hỏi.

- Cái Ra-di-ô hỏng, tớ mua được trong chuyến đi thị sát vương quốc đồng nát sáng nay đây... - Tuyết trả lời.

- Đồ người ta thải ra, dùng sao được nữa mà mua làm gì ?...

- Có việc cần nhờ đến sở trường ông cán sự lý đây. Tớ nhờ cậu kiểm tra hộ xem cái loa của nó còn tốt không. Nếu còn dùng được, nghiên cứu, chế tạo cho tớ một cái "micro phôn" giống như của cậu gắn ở cửa ấy, nhưng tớ nối sang nhà Hạnh "chè đậu" để liên lạc cho tiện...

- Sáng kiến hay đấy ! Sẵn sàng thôi. Nhưng để tớ lấy điện cầm thử xem nó còn tốt không đã... Đợi đấy, làm luôn nhé...

Được gái đúng sở trường, Sáng "lợn" xăng xái đặt cái đài xuống giữa bàn, loay hoay nối, cắm điện nay. Điện cắm vào, chẳng thấy cái đài ọ ọ tiếng nào. Sáng lấy tay đập lia lia vào ba, bốn bên, rồi ghé tai vào nghe ngóng, rồi quay ra Tuyết, lắc đầu :

- Cái đài này "chết" hẳn rồi !

- Thì ai chẳng biết là "chết", chết thì người ta mới bán cho hàng đồng nát chứ. Tớ chỉ muốn cậu xem riêng cái loa còn dùng được không thôi...

- Vậy thì phải mở ra xem, lấy đồng hồ đo kiểm tra thì mới biết được nó đứt hay hỏng ở chỗ nào mới chữa được chứ...

- Cậu kiểm tra luôn hộ tớ đi...

Sáng sốt sắng mang túi đồ nghề ra, ngồi xuống bàn, xoay vít mở nắp sau cái Ra-di-ô, vẽ rất thành thạo. Tuyết Mèo con bắc ghế ngồi bên cạnh, theo dõi từng chi tiết, chăm chú...

Cái nắp đài được mở ra. Sáng "lợn" nghiêng đầu nhìn khắp bên trong, rồi bất chợt bật cười, "à" lên một tiếng :

- Đây rồi ! Tìm ra bệnh rồi !... Đây chính là nguyên nhân dây điện bị đứt đây...

- Tìm ra rồi à, hay quá, thế thì sửa ngay cho tớ đi...

- Cậu có muốn "xem" nguyên nhân nó hỏng không ?

- Ừ ! Chỉ cho tớ xem với...

Sáng "lợn" mồm mỉm cười, rón rén thò tay vào trong cái đài, bảo :

- Nhưng đòi xem, thì không được kêu nhé !...

- !!!... (Tuyết chưa hiểu Sáng định nói gì).

Bất chợt, Sáng nhấc tay lên, giơ cao ngang mặt. Trên tay Sáng, xách ngược đuôi một con chuột, bằng cái củ cải con. Nó vẫn còn sống, cong người giãy giụa dưới tay cu "lợn".

Khỏi phải nói, chắc các bạn cũng biết Tuyết Mèo con như thế nào. Đến con gián cô nàng còn sợ như sợ... cọp ấy, nói gì đến chuột. Tuyết kinh hoàng thét rú lên, ngồi thụp xuống đất, chui tọt ngay vào gầm bàn, run cầm cập...

*
* * *

Mời các em đón đọc tập sau :

"TỪ CÁI BAO TẢI ƯỚT"

MỤC LỤC

111- Từ câu chuyện vô tình của cu "lợn"

112- Tình huống không phải trên tầng cao

113- Vào vương quốc đồng nát

114- Thu phục tiểu đệ mới

115- Mưu kế của Hạnh "chè đậu"

116- Màn diễn của bé Long và cú phang hụt... may mắn

117- Cái đài "chết" và con chuột "sống"

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 1000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bô LĐTĐ Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 10-1996.

Từ câu chuyện vô tình của Sáng "lợn" sau bữa liên hoan, các trinh sát lại đâm ra có việc. Hai chú lỏi bị nhốt trên "chuồng cọp" tận tầng 4 mà vẫn nghĩ ra cách "thanh lý" đồ cũ của gia đình. Dấu mục đích chỉ vì mấy cái kẹo, nhưng tác hại lâu dài lại là mối lo của nhóm đặc nhiệm. Chỉ ngăn ngừa trẻ sinh hư thôi mà bao nhiêu việc phải làm, và cũng gặp không ít rắc rối.

Ở tập này, Hạnh "chè đậu" mới thể hiện tài năng sở trường ...

Đón xem tập sau:

"Từ cái bao tải ướt", Với vụ án tìm lại cái máy bơm nước không cánh mà bay của chú Hoa thương binh nhà C4.

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM**

NHÀ

C21

TRUYỆN TRẮNG NHÌ

TỪ CÁI BAO TẢI ƯỚT

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 96

C21

Giá : 3500 đ